د مينې خدايه ستا کلام دې تل ما ته لاربښود سي
مين دې کړم راوښيه چې مينه څنګه دود سي
شنه ژبه، مست خيال او هسک قلم دې چې پېرزو کړ
سپرلي دې چې کړم پوه مې کړه چې واورې څنګه رود سي
ملیار

تال

شعري ټولګه

Download from:aghalibrary.cm

مليار حکمت الله

۱۳۸۷ لمريز لېږديز کال

غزل

زرکې دا ستا ښکلو لیمو کې څه اثر پرېوتی
چې د زړه باز مې ستا په درکې مات وزر پرېوتی

وږمې د مړې ځمکې پر سر دم د عیسی ورپو کړ
بیا به ژوندۍ سي پرې له پاسه شین نظر پرېوتی

ګلونو وځئ له خزو په واورې اور پورې کړئ
لاس د سیلۍ نه د کنګل تېره خنجر پرېوتی

چې هڅوي پېښو د پېغلو ته د دښتې بوډۍ
د مین زړه خوږلن کې ګوره څه هنر پرېوتی

وږمې د هیلو کاروان راووست د اوربل سیورې ته
ځکه جبین کې د لیلا نوی اختر پرېوتی

ساقي پام وکړه عطر ویش نه دې چې پاتې نه سو
بېدیا د مینې کې غاټول سوی ځیګر پرېوتی

ښامار د تورو نه ګوهر د غزل ځکه باسي
چې د قلم اوده کې سوز د سره ټټر پرېوتی

آخر به ســـتا خواره اوربل کې ټیک د لمر وټومبي
ځـــــاروان د روڼ کاروان په غاړه د ګودر پرېوتی

سکور سوی زړه به مې د ستورو په مالت کې منې
د بلال رنګ ګـــوره د حـــورو پر بشــــر پرېوتی

د احســاس غوټه مې خلاصیږي بس د نور په ګوتو
رازمن زړګی مې د غـــزل ټال کې د لـــمر پرېوتی

ځولۍ د پرښـــو لپه، لپه باران لا تازه کــــــړ
ملیاره ســــــتا دلاس په اور کې څه شرر پرېوتی

(د وري پنځمه ۱۳۷۷المریز کال)

غزل

بستر کې د اور رغړم څو مې تن په پخېدو سي
د مينې سور انګار سم ګوندې يار په سوځېدو سي

د اوښکو څاڅکي اړوم په ټال کې د سکروټو
سينه په تيغ د وخت کاږم چې لمر په راختو سي

ريبار د ژبې ولړم خوږو خوږو سوالو کې
د هيلو ګل ډالۍ کړم څو جوګه د قبلېدو سي

چې څنګه تږې سترګې مې ورپرېوځي په لېمو يې
د شرم سورکۍ وريځ يې را خوره په اننګو سي

وروالوزي نسيم د سويو سويو اسويلو مې
غوټۍ د سورکو شونډو يې ورو ورو په رپېدو سي

د خولې بلبل سي تږی له نارو نه لاس په سر سي
د زړه مرغه چونۍ کې د ګوګل په پرېدو سي

محراب د وريځو وتړي تکل چې د سجدې کړم
ارمان د پستو شونډد د زړه تل کې په سلګو سي

زه ډوب د حـــــسن سین کې هغه سره سپینه له شرمه
خبر نه چـــې شېبې د خـــور دیدن پـــه تېرېدو سي

چې ســــــم تندې وهلې شـــوندې ورسیږي جام ته
آذان سي پېشلمی د روژتي پـــــــــه ختمېدو سي

مالت ته د دیدن تږی راغـــــــــــــلی تږی درومم
شـــــمېرم به د وخت ګوتې څو شېبې د بیا لیدو سي

(د غوایي څلورمه نېټه ۱۳۷۷المریز کال)

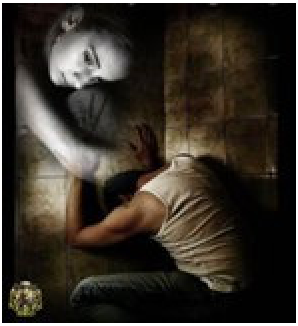

د نور څڼې

غسل د باران ته د غزل ناوې بربنډه سوه
تود بازار د مينې سو حيا ترېنه په څنډه سوه

بيا دورې د عطرو د وږمې په لاس کې ولوېدې
نقد يې ځای ونيوه سپېلۍ ترينه په منډه سوه

دا د چا د سوي زړه خوږلن دی په بيد ياوو کې
زيری د چا راغی د غمجنې خلاصه ټنډه سوه

دم د کوم عيسا کفن د سپينې واورې وڅيره
تېره چې وروستۍ سلګۍ د مرګ له پراته خنډه سوه

لمر په ډېره مينه پر غريب څڼې د نور کاږي
لښته د سيلۍ يې لوڅو ډډو ځنې لنډه سوه

ښکاري تر پالنګه يې رسېدلی د مليار قدم
زوکړه د ګل لرې نه ده ځمکه ګوره ټنډه سوه

(د ورې ديرشمه نېټه ۱۳۷۷ لمريز کال)

نه ماتېدونکی

ستا د زلفو کړلیچو کې خوځند یون به مې مات نه سي
سر کې ستا د کوڅې مینې پروت جنون به مې مات نه سي

د زړګي پر سر به ماته د سرو شونډو پیمانه کړم
سوی ستونی به پرې لوند کړم هوډ پښتون به مې مات نه سي

څو ګربت د ارمان کاږي د یاغي احساس وزرونه
د سپوږمۍ د ښار په لورې الوتون به مې مات نه سي

ږدم د ستورو سپین خالونه د تیارې په توره ټنډه
روڼ خیال، څلانده لاره، پاک مضمون به مې مات نه سي

وخته وسولوه ګوتې څو کوی سې رژوه مې
په توده غېږ یې پر بوځم شین پرون به مې مات نه سي

پو کوه د باد شپیلۍ دې ریږدوه تش منځي دروي
زه د لوړې سروې ډډ یم ټینګ سکون به مې مات نه سي

که ته حوره د جنت سې زه به تور رنګ د بلال سم
ستا د سپین جبین په لورې پورته تلون به مې مات نه سي

ما دې لار کې غـــــــور ځولي پاس پر ســـر يې پښنه رسا ږده
چېرته جوړ لـــــه ښيښې نه دی زړه مفتون به مې مات نه سي

زه مـــوجود صنم مې رنګ دی زه درياب نګار مې څنګ دی
کــــــه دنيا رقيب، رقيب سي کلک تړون به مې مات نه سي

(د غوايي نولسمه نېټه ۱۳۷۷ لمريز کال)

مټکور

ډېرۍ د زوزو په لبمو اړوو
په ټق د خوله غړپ د ترخو اړوو

دارو د زهرو په سېلاب جوټه سو
د زړه پرهر په سره اورو اړوو

ګوندې که ور د مراد وټکوي
پورته څپې د اسویلو اړوو

د هیلو بڼ ته د ورتګ په تمه
د دمې مېنه په ازغو اړوو

د زړه ډال نه سته د بڼو غشو له
په تېښته کډې پر اوږو اړوو

د لټې څڼو کې ویده نه سو ویښ
څومره چې ژبه په پښتو اړوو

شهید ارمان مو د زړه تل کې خښ دی
پر سر یې خاورې د سلګو اړوو

تندر نیـــــــــولی لمر د کلي زموږ
تور د تیارو څـــــــه له په شپو اړوو

د خـــــــتیځ کوږ نیت ته پام نه کوو
ورانۍ د مېنې پـــــــــه پردو اړوو

د غـــره په حد کې وار په سپي رانغی
ملـــــــــیاره ګاټې به ترڅو اړوو

(د غبرګولي څلورمه نېټه ۱۳۷۷ لمریز کال)

د رحمت باران

د اور په دښته څڅېدلی څاڅکی
د وریځ له سترګو نه یم
خیر دی که ومې ځبېښي سرې سکروټې
خو زه به ونه ایشم
زه به سړه کړمه لمبه د غضب
او د ایرو نه به یې
شین سر را وغوړېږم
د ګلو اور به پدې دښته باندې ولږوم
کرکه به ووژنم، مرګی به مړ کړم
او ژوند به وکرمه

(د غوایي اته ویشتمه نېټه ۱۳۷۷ لمریز کال)

خوب

بوډۍ په منډه منډه راغله د چينې غاړې ته
څو زرين خوب د سترو سترګو خپل اوبو ته کړي تېر
خو چينه وچه وه ډېرۍ وو پرې سپېره کوډرې
د بوډۍ چاودې شونډې وښوربدې
څه يې د ژبې لاندې وويلې
د پورې شنه کلي باغو ته يې په حسرت وکتل
او خوب يې خوب پاتې سو.

(د لړم نهه ويشتمه نېټه ۱۳۷۷ لمريز کال)

مرورە اوښکە

زړه کې یوه خـــبره تاو راتاوه ســـي
ســـــره د اور بڅره تاو راتاوه ســـي

غـــواړي چې تاله د شونډو ویلې کړي
ډېره زوروره تاو راتاوه ســــــــــي

څاري د مــــــــیوند د زمرو لاره نن
پــــــېغله سترګه وره تاو راتاوه سي

کـــــله له اټک نه څادر لــــرې کړي
کـــــــله له خېبره تاو راتاوه ســـي

مـــــــــارې د ټټر نه لال د زړه غواړي
مســـــــته پاړوګره تاو راتاوه ســـي

زلفې د نور کاږي پر ویده احـــساس
څومـــــره خوندوره تاو راتاوه ســـي

خوله سوالـــګره نه ده خو الفت پسې
کې د ســــوال سندره تاو راتاوه سي

زمـــا ملنګې هیلې ګل ورک کړی دی
ژاړې له انــــځره تاو راتاوه ســــــي

بیا ســـترې ککۍ د سالو اور غواړي
ګرځي له ګـــودره تاو راتاوه ســــــي

نه څاځي ګریوان نه ستنه په سترګو کې
اوښـــــکه مروره تاو راتاوه ســــــي

غـــــوځ به د ملــــیار ژبه سرونه کړي
لړ کــــــــه بېخوره تاو راتاوه ســــــي

(د غوایي پنځمه نېټه نارنج ګل مشاعره ۱۳۷۷ لمریز کال)

کرلی لمر

(له اغیار سره خندا څه په کار نه ده)
یارانه د مچ عنقا څه په کار نه ده

دور بریښ د سپینو غاښو درنه غواړي
د کنډاسې خوله خندا څه په کار نه ده

ژبه مله سوه د احساس د لیو نیانو
عقله وږه له بلا څه په کار نه ده

په شپېلۍ د محبت به زلفې تال کړم
دې ښامار لره همسا څه په کار نه ده

بر مې زړه دی سپځېډلی کوزه پرې دی
درزي راسه نور دعا څه په کار نه ده

لبونۍ به کړمه ژبه لیونۍ ته
تش په سترګو کې وینا څه په کار نه ده

څپې اوښکې سوی ستومانه له پا یبو سه
سه راړنګه پرې حیا څه په کار نه ده

پرهر ګل مې اوبوم په نم د اوښــــــــــکو
چاودو شونډو ته مـــوسکا څه په کار نه ده

ســــــر په لاس رقیب آباد کې به دې ستایم
په ټیټکو د اوښ غــــــلا څــه په کار نه ده

شــــــهزادګۍ د ارمانو مې غم پخه کــړه
ګریوان نه ســــته دی ژړا څــه په کار نه ده

ډول ســــــرني لره مې غوړې څنې ســــاتم
د پردو ســــاز ته ګډا څـــــه په کار نه ده

د پګــــړۍ پر ســـــر د وربي شــمله ښایي
بې له دې بله ســودا څــــــه په کار نه ده

زه ملـــــیار کرلی لمـــر لــــــرم په زړه کې
د ســــــپوږمۍ ماته رڼا څـه په کار نه ده

(د غبرګولي اتلسمه نېټه ۱۳۷۷ لمریز کال)

د لوګرو میره

وړانګې د جبین دې د سپوږمۍ له مخ نه ځل ریبي
رد ځواب د شونډو دې ماشوم ارمان نه پل ریبي

ول دې د سکروټو شونډو سیځي د احساس فصل
لور مې د قلم ځکه لمبه لمبه غزل ریبي

ځومره که بانه کړي په رنجو تېره د قاف ښکلې
ستا ساده ککۍ له نورو سترګو نه کجل ریبي

ستونی مې ګړنګ سي کمکی سوال مې په خاپوړو سي
خال د غونډې زنې دې د خولې د خواست تکل ریبي

اوړي د حیا ویرې رنګونه اننګو کې دې
کله اور سي واوره کله سره لمبه کنګل ریبي

دا چې شونډې ست کوي او سترګې دې ګواښونه کړي
دواړه دي ملګري د مین د زړګي تل ریبي

پرېوته کوهي د زنخدان کې مې یوسف نظر
ګوري د زمزم ځپو ته تش کتو کې جل ریبي

مات به جام د شـــــونډو سي آخر د تلوســــو په لاس
پاس شـــــــراب خزي لاندې نه تنده ده ده مرچـل ريبي

نه به مري مـــــليار خبر دی که تږه سوی په ځنګ تر بنه
عــــــطر د خورو زلفو دې ژوند ببني اجـــــل ريبي

(د چنګاښ څلورمه نېټه ۱۳۷۷ لمريز کال)

خلیله خوله

د حیرت چیغه له ګوګل د پرښتو ووته
چې مې کوچۍ مینه خزو نه د کمڅو ووته

نه چې ښکاري نظر د زړه سر په بڼو نښه کړ
بڼه د حورو مې کوډل نه د لېمو ووته

ډیوه وه بله د نظر ژبې لیلا څټله
حیا سوه خړه له دېرې نه په توبو ووته

د خولګۍ ویش وار مې په غسل د خولو کې سو تېر
کافره ټنډه مې ثواب نه د سجدو ووته

توپان د مینې مې ګلشانګه کړه را ړنګه پر ما
هیله د زړه مې په شربت د شونډو سرو ووته

نمروده عقله تا ګڼلې وې سکروټې شونډې
خلیلې خولې ته مې غوټۍ له سرو لمبو ووته

(د چنګابڼ شلمه نېټه ۱۳۷۷ لمریز کال)

سیوري

هغه چې سیوری نه لري نو لمر په کاڼو ولي
سالار د تروږمو ځکه سحر په کاڼو ولي

څوک نه سته چې سلام د نه ویشتو وکړي ښکاري ته
د کرکې ګوتې آن د خیال وزر په کاڼو ولي

رېبار د پاکې مینې ځکه نه رسي مالت ته
ښکارېږي کوم ناولی بر ګودر په کاڼو ولي

ښایسته د شیرینۍ اوربل به بچ سي له تاوانه
مومن لالی تورمخی پاړوګر په کاڼو ولي

سپین ستوري د وطن مې پردیسي دوړو سپېره کړل
د وخت دغه ناتار مې د زړه سر په کاڼو ولي

کاروان د ارمانونو په بیلارو لارو سر سو
تر شا غلیم د تللي پله اثر په کاڼو ولي

په ګاټو به د سترګو ښکلوم هر یو ګوذار یې
رقیب مې چې په لمسه د دلبر په کاڼو ولي

ملـــــــياره نازولې كبر دومـــــره ړنده كـــړې
ما ســـــــــر ورته نيولی دا ځـــــيګر په كاڼو ولـــي

(د چنګاښ پنځه ويشتمه نېټه ۱۳۷۷ لمريز كال)

د مينې ګايه

څاڅکي، څاڅکي څڅېده د زړه په دښــــته
اوبوله يې د مينې ښـــــــکلې لـــــښته

د الفت بوټی چې ټول غوټۍ، غوټۍ ســو
د باران ناوې سپرلي کې سوه پرې ســخته

تور تندی مې د اشـــــنا په وره کې مات سو
چاته نه ژاړم له دې ناکــــــــــــامه بخته

که زه، زه وم نو به زما په خوښــــــه څرخې
اوس د بل په مراد ګرځــــــه ياغي وخــته

سې نيمکـــــــــــړې په بل څه ګايه د مينې
د پښتو ژبه ســــــــوګند لره سوه هسته

چیغه

چا په ګناه چا په توبو وخوړم
څه عقلمن څه لیونو وخوړم

په غاښ چیچلو مې پولاد ویلې کړ
خو د وربښمو زولنو وخوړم

کرار، کرار یې راته پښې څټلې
نسکور ګړنګ سو مه څپو وخوړم

ډېرې مې وایستلې داړې آخر
کنډاسې خوله ژامو پستو وخوړم

هغه سوګند سو مه چې پلی نه سو
ډېرو ناولو، ولو خولو وخوړم

مرتدو شونډو په ښکاره څټلم
شېخې خوله شاته د پردو وخوړم

ذهین سرونو کې بې سره سو مه
په غېرو سر تشو سرو وخوړم

لکه چې پرښنه سي د وړانګو خـوراک
د ګل وطن مخ نه شغلو وخــــــوړم

لمبه ســــوم وسوځېدم دوړې سومه
شهیدو اوښکو سترګو سرو وخــوړم

د ګربت ځیرې ککۍ چـــــا تړلي
ټپس په څو رنګه ځبرو وخــــــوړم

ملـــــیاره دادې د شاړ بڼ چیغې دي
وایي سپرلی بوله سړو وخـــــــوړم

(د زمري پنځمه نېټه ۱۳۷۷ لمریز کال)

د غم تیکی

اې د صبا ستوریه د شپو له تیکي ووځه
وسپېږه ګل سه د ازغو له تیکي ووځه

څو به لیو نیه شمېرې ولونه د خورو زلفو
ځه د سپوږمۍ ښار ته د تیارو له تیکي ووځه

مارې د ټټر نه به دې لال د زړګي وباسي
نور د پاړوګرې د کمڅو له تیکي ووځه

خپله مینه مینه سه دارو سه ناسور ټپ لره
بس د بل په یاد د شوګیرو له تیکي ووځه

وڅڅېږه لاندې ګوندې زړه شین سي ګلونه سي
اوښکې پښتنې نور د ښو له تیکي ووځه

هیلې راژوندۍ سه د سپېرو شونډو په څوکو کې
پړق وهه خندا سه د سلګو له تیکي ووځه

خیاله هرڅه مات کړه خو د زړه کعبه ودانه کړه
مینه کې د نورو سوګندو له تیکي ووځه

ګل سه په سکروټو کې، نمرود ســــرونه وځنډه
اې خلیله عـــــشقه د لمبو له تیکي ووځـــــه

وینې مې اوبه سوې اســــویلی مې د وږمې څپې
لښتې نوره شنه ســـه د غرمو له تیکي ووځـــه

مړه ســــول مقتدیان امامه ګوره ماسختن دې کړ
ماته کړه روژه دې د توبو له تیکي ووځــــــه

(د زمري شلمه نېټه ۱۳۷۷ لمریز کال)

نغمه، توره او قانون

مستــــــه نغمه يم د بلبلو پســــــرلی جــــــــوړوم
ځلانده توره يم، قانون يمه ســــــــــړی جـــوړوم

دا چې کترې کوشـــــــــېروم د ټوکيدلي صـــورت
ليونی نه يمه د مينې لــــــــــــيونی جـــــــــوړوم

ما په بيلتون کې پخې کــــــــړي د وحدت قصيدې
زه د احـــــــساس په دم کودړونه منگی جــــــوړوم

د ســـــــــينې چج کې د خوږلن مخ نه اېرې څنډمه
دانې دانې يې ټولــــــــــوم تربنه زړګی جــــــوړوم

ســــــــــتړو ليمو نه را توييږم په کـــــــمره د ټټر
د نور څړوبی يم له کـــــــاڼو نه غمی جــــــــوړوم

کجکول په غاړه تپي زړونه، څــــــيګرونه غــوارم
د ځلمي هوډ خوځنده ده يون ته سپيلنی جــــوړوم

خير که سوځيږم ځاځکي ځاځکي پرې له پاسه ځاځم
د الفت مزي ته مرجانو کې ســــــوری جـــــــوړوم

ونیسه وړي د غنمو د ملــــــــیار غـــــــــزله
آزمون د وخت ته د احـــــــــمد بابا لمسی جوړوم

(د وړي شپږمه نېټه ۱۳۷۷ لمریز کال)

ستړې او ښکه

لاندې څـــــڅېدله خو ستنه سوله
ښکاري ســـتړې او ښکه پښتنه سوله

تلله خـــــداې خبر د چا خاطر وو چې
بیا د سترګو کور کې میلمنه ســـوله

اوس یې د جـــــبین لیدو ته تږی یم
څو مــــره په پوړني کې درنه ســـوله

زه یې ناروا وو لــــــره هو کـــړمه
دا زما روا ســـوالو ته نه ســـــوله

ورو په ورو د تورو زلــــفو ماره یې
تاوه ســـــو ملیار ته زولنه ســـوله

(و وږي اتمه نېټه ۱۳۷۷ لمریز کال)

د شونډو اېلبند

خپل دي رانه پاتي په پردو مې ګــــــرځوې ځــــــه له
حسنه د ژوندو په هديرو مې ګــــــرځوې ځــــــه له

زه خو بس د ستا جبين ته سوی ســــــــپېلنی ومـــه
ښکلې اوس د نورو په سرو مې ګــــــرځوې ځـــه له

ما دې د سپين مخ لارو کې ډېرې شــــــپې ليدلي دي
لمر کې مې د ېره کړه په تيارو مې ګــــرځوی ځـــــه له

دا چې راته مينه کې له جــــــــــرم او له توبو وايي
پرې مې ږده په دا ســــــــې ليونو مې ګــرځوی ځـه له

ما خو مې دا خامه ځواني ســــــتا په خوله کې درګـړله
پورته مې کړه وريت سوم په لمبو مې ګــــرځوی ځـه له

خير به سي د شونډو په ايلبند کې لږ ځـــــــه مــېنه را
زه ساده کوچی يم په ښارو مې ګــــــرځوې ځــــه له

پرېږده ځاځکي، ځاځکي لاندې توی سمه سـيلاب سمه
وخته دا په ځوکو د ښو مې ګـــــرځوې ځــــــــه له

ته يې ناسپړلې غوټۍ زه مـــــــلیار د حـــــسن یم
لاس را کړه چې ګل سې په ازغو مې ګـــــــرځوې څـه له

(د ورېي شلمه نېټه ۱۳۷۷ لمریز کال)

د سترګو جنګ

پېښه يي د سترګو خو بانه د زړه په سر لګي
هر ماشوم چې کانې واروي په قلندر لګي

سپين مخ نه يې شين تيکرى سو لرې سا مې لنډه سوه
بيا مې په چونۍ کې د ګوګل د زړه وزر لګي

څه وکوم شېخه دې ګناه نه ځان نيوى نه سم
چېرته چې وي ښکلي زما ترې پرې نظر لګي

اوس دې چې دمه کړمه پالنګ کې سر د شونډو را
دې جنت د حسن کې جامونه د کوثر لګي

خياله چې تېت نه سې هسکه مېنه تل د هسکو يي
هر چېرې لومړى په لوړو څوکو نور د لمر لګي

(د تلې لومړى نېټه ۱۳۷۷ لمريز کال)

د شونډو خیبر

تا پرون صـــــبا وېلې خو نن په بل صـــــبا تـــــړې
هـــــر ځل چې مې وار رســـــیږي ور دې د ښکلا تړې

څـــــــو چې مې رتېږ زه به نارو نه لاس په ســـــر نه سم
یوه ورځ به مې خــــوله په خبر د شونډو خامــخا تړې

زلفې مخ نه لــــرې کړه سپوږمۍ تندر نه وباســــه
ښـــــکلې څو په تورو تروږمـــــو سپینه رڼا تړې

اوس دې چې ورشـــو کې د ځوانۍ ښکلا شنه سوې ده
آس مې د نظر څــــه له پــــه پړي د حــــیا تړې

تا خــــــو دې د حــــسن بڼ ته زه ملــــیار نیولی وم
دا د پیر بابا پـــه توغ ریښکی په نوم د چـــــا تړې

(د زمري اوه لسمه نېټه ۱۳۷۷ لمریز کال)

د زړه زړی

دا چې ته یې ســـــره سپینه زما رنګ لکه مـــړی دی
ســــــتا پـــــه اننګو کې مې کـرلی د زړه زړی دی

خود به تنده زور کـــوي د خولې پسې به خـوله غواړم
تا مې دا تنهاکې ځــــیګر مــالـــــګه کې لړلی دی

څــــو پکې د شـــونډو له انګور نه جوړ شراب نه یې
مات ســه ســاقي خم دې زما خــمار لره نیمګړی دی

حسنه تا خو لېچې ډېرې تاوې کـــړې خو شرنګ نه سو
زه کوڼ یم که چا دې له بنګړو نه شـــور شــــړلی دی

هسک اورمېږ به ګرځي په ورشـــو کې د تنکۍ مینې
څو د خیال د آس غـــاړه کې ســــتا د زلـــفو پړی دی

دا چې مې غـــزل نه نن د وریت ارمــــان لوګی خیږي
چغ مې د ســــــندرو په ځـــــــنځیر د اور تړلی دی

مست ســـه اباســـینه برید د اور ســـه د رقیب پله ته
نور نو د ملـــــــیار د صـــبر کلی اوبـــو وړی دی

(د تلې اوومه نېټه ۱۳۷۷ لمریز کال)

غزل

د سرو شونډو خزه کې دی سرتېرې د پېزوان پټ
ارمان يې له ګوزاره ځکه ځان کې ساتي ځان پټ

د اور غوړونه څک دي د احساس غړونه سوځي
په زغره کې د تورو ترېنه ساتمه جانان پټ

په خال مينه ستا کړې سجدې د ګرځېدو دي
د وريځو د محراب لاندې دی سپينو کې شيطان پټ

د اوښکو پېغله ووته سرتوره له لېمو نه
له شرمه مې زخمونو د ټټر کې سو ګرېوان پټ

سپرليه لړ څه وسپړه دا تور ګل د ښو يې
ښکاريږي رانه دې کې دی زمانه ټول جهان پټ

روژه مو سوه کلونه ملا بانګ مو تر غوړ نه سو
امام د کلي نه دی؟ کوي ځان لره آذان پټ

ملياره ښا پېرۍ د زړه د نور حجاب کې ساته
د نن دا ټولې ښکلې لرې سترګو کې ديوان پټ

(د تلې شلمه نېټه ۱۳۷۷ لمريز کال)

د وخت پېغله

زړه د مینې مسلمان سو شپه او ورځ دعا د جام کړي
په محراب کې ستا د وریځو تور امام پسې قیام کړي

ستاله غاړې نه راښکته ګلورین ځای کې دمه وه
اوس هغه اوښکه زمزم سوه ډک جامونه یې سلام کړي

د ښو لښکر دې ټول سو تورو سترګو دې اور بند کړ
پښتانه سره جرګه سول فیصله په نوم د قام کړي

د مین ترې زړګي مې سوال روژه دواړه په خوله دي
خو د سرو شونډو مالکه یو ماښام نه بل ماښام کړي

ګوره ودې لید چې ناوې د قدرت څومره ده ښکلې
ملا ! ته چې پرې مین سوې خود یې هیله خاص او عام کړي

نه پوهېږم ورته څه سم دا د وخت پېغله له وریځو
کله جوړ راته محراب، کله لیندۍ کړي کله دام کړي

(د لړم نهه ویشتمه ۱۳۷۷ لمریز کال)

بوره زرکه

ځانګه، ځانګه هیله د رڼا په لمن پرېوته
اوښکه مې زمزم سوله چې ستا په لمن پرېوته

مار وخوړل خړ بچي يې بوره زرکه ولاړله
خداي خبر سلګۍ سلګۍ د چا په لمن پرېوته

دا چې چغ شهيد سو د بلبل په خوله کې، ګل ومړ
نه چې د يار ژبه د ښېرا په لمن پرېوته

وړي بار د سلګيو پېغلې شونډې په تنکو څوکو
سترګه د کوم ګبر د خندا په لمن پرېوته

ميره د سراب به سي اوبه ما جل وهلي ته
پېغله د آمين که د دعا په لمن پرېوته

اوس به په توبو توبو دنيا په توبو راولي
ناوې د تقدير مو د ملا په لمن پرېوته

نن د غزل تورو نه د چا د راتلو غږ راځي
ښکاري چې د بخت ملکه زما په لمن پرېوته
(د لړم نهه ويشتمه ۱۳۷۷ لمريز کال)

د زفاف شپه

څومره ښکلې شپه وه محتسب ځنې حساب ورک وه
زما نه وې تسبې ورکې مـــــلا ځنې کتاب ورک وه

زه نـــشه، پتنګ نـــشه، ډیوه نـــشه وه جام نـــشه
ما نه لید ســـاقي، ســاقي زه نه لیدم شراب ورک وه

زما نښې د شـــــونډو خلاصه وه ستا د سپین بدن
هوښ ســـــره حیا وه تللې حـــسن نه حجاب ورک وه

هرڅـــــه هرڅـــــه ځل وهل د مینې نور وینځلي وو
شـــــېخ نه ؤ، دوره نه وه، عــذاب نه ؤ ثواب ورک وه

شـــــونډې به لا وچې نه وې جـــــام به بل راپرېوتو
تنده وه هرلـــــورې ډک رودونه وو سراب ورک وه

زمــــا آدم خــــیال کــوډل د مینې نه راونه ووت
زلفې د درخـــــــو یې لـوبولې ترې رباب ورک وه

تېره شـــــپه جنت کې وم مېلمه کوربه مې حوره وه
زما نه وو ســــوالونه ورک هغې ځنې ځواب ورک وه

کېښودو بلبل یو ثـــــاڅکی عطر د غوټۍ خوله کې
پاڼی په چکچکو سوې مـطرب نه نغمه باب ورک وه

(د لړم نهه ویشتمه نېټه ۱۳۷۷ لمریز کال)

د کڼو ښار

د زړګي مــــليار مې ړوند سو ګلان غواړي له انځره
د کڼو ښـــار کې يې سوال دی د ګونګي د خولې خبره

يکه زار يې دی وژلی، بګـــتی، لــــنډی ژړيـــږي
د ډول ســــتوني کې ده ماته د پښتون د بخت سندره

لکه ســور د اسرافيل سو هر پوکي کې اېلبند وژني
د شپونکي شونډې پردۍ دي که شپېلۍ سوه مروره

يا حــــسنونه نظر وژني يا نظر د ســــترګو بد سو
که نه خـــومره مات منګي مو سپېلني کړل له ګودره

د دنيا غيرتي خدايه بل مــــيوند زما په نوم کـــړې
زيړ ايوب زړګی مې غـــواړي بيا ملاله سترګه وره

فرياد چېرته يو ســــم شــبخه په هيڅ حد تړلې نه ده
زما د زړه د ځراغ غـــله ده يوه پـــېغله پاړوګـــره

زه خو ځـــښت هغه ځپه ده بې له مانه ښــکلې هېڅ ده
که هغه خور د ســــــپوږمۍ ده زه د لـــمريمه بخره

(د ليندۍ لومړۍ نېټه ۱۳۷۷ لمريز کال)

جلاد لمر

ته ســــپوږمۍ که پرښـــته يې څه بلا يې تېغ نظرې
ســـتا پښو ته کښاوې سوې د رڼو ســـتورو ککرې

خبر آذان د ميني وکړه د ماشـوم احساس په غوږ کې
ګبر خيال مې مـــسلمان کړه اې د حـــسن پېغمبرې

ســـره مښو که سـرې منګلې هسې ګرځي زيارتو کې
زما د زړه باز يې ښکار کې ښيرلي دي پستې ســـپينې کوترې

دوزخي بادونه بار دي د وږمې په نرمـــو ولـــــو
دار د وړانګو کې ځـــړيږي پېغلې زانې سپين وزرې

د رڼا توره په لاس کې لـمر جلاد سو ســتوري وژني
مرګ د نور په ګـــډا لمانځي د تيارو د ديو لښـکرې

پړســـېدلي سيني اوړي ځوانيمرګ کـبان اوبو کې
د چينې تي زهرجن سول تربنه نه راځـــي شـــکرې

ډېر ګـــلونه د بڼو وو تاندو هـــيلو غـــوړولي
پانې، پانې اوس رژيږي لار بدله کـــړه دلـــبرې

کم اصله

ما هډ ورته تیلی کړلو
د زړه وینې مې تیل کړې
ما ویل چې به ډیوه سي
خو
هغه شیطان څراغ سو.

(د مرغومي اوه لسمه شپه ۱۳۷۷ لمریز کال)

د راز کیسه

تش جـــام دا ســـې کیسه په خوله بربنډه وه نېولې
چې شـــېخ بیګا د رز د جـــینۍ ګـــنډه وه نیولې

په ټوکو ، ټوکو پــــښه د چا د شـــپې وښـــو یېدله
ســـــبا یې بیا په تور خـــواره ملـــنډه وه نیولې

ســــــودا په رضا ســـوې زهده زه ملامت نه یم
د شـــونډو پېغلې خــپله ســـینه ټنډه وه نیولې

د لـــــمر امام ویده وو خـــو ګل پرښې وخنډلې
پستې دا د مــــزې شـــپه ډېره لـــنډه وه نیولې

پنډې د وچو شــونډو مې پېزوان ته عرضي نا ست وه
د خال ســـــپاهي ترې بیا د شـــاتو ګنډه وه نیولې

(د مرغو مي اوه لسمه نېټه ۱۳۷۷ لمریز کال)

جواز

په ملا نری ځلمی مچکې له ګل مخو اخلي
خو ستا له وېرې خوږې نارې تو کوي خوارکی
ته بیا په هر سهار ها خپلې مبارکې شونډې
په دې تو کړو باندې ښې غوړوې
ته د مچو په تفاله خوله ترکوې خو زموږ
ماشوم د شونډو ته ببو د ګناه بوخ، بوخ کوې
ستا شات خوړلو ښه جواز د ښکلولو راکړ
نو زه هم والوتم ، مچۍ سوم، بڼ د ښکلو ته ځم
پوه سوم چې شات دومره خواږه دي نو مچو به څه وي
ولاړم مچکې له پۍ مخو اخلم
او ته کندو ته راځه !

(د مرغومي د برشمه نېټه ۱۳۷۷ لمریز کال)

بدر

سالارد ښو د نور په ځل جنګ د کابې ګټلی
لاهولېوال د یون بل بدر له لمبې ګټلی

د رڼا ګوتې د تیارې مرۍ ته ورسېدې
یاغي ملنګ جنت د حسن له توبې ګټلی

د ارمان مېنه مې ولجه کړه روماني ملکو
واک د خندا مې د پېزوان لاندې سوبې ګټلی

د جواري میدان کې څه بایلې ناکامه بخته
لال د زړګي خو د آزمون تېرې شېبې ګټلی

شېخه هغه پالنګ چې ته یې تر سبا یادوې
ملیار په نره د انګورو په تسبې ګټلی

(د زمري اتلسمه نېټه ۱۳۷۷ لمریز کال)

د زړګي چونغر

د خوږې حـــورې خوله چې ستا له جامه پاتې سوې
د ښـــکلا د ياد تسبې ده له امــــامه پاتې سوې

روژتي لاليه څه ســــوې دا د سپينې خولګۍ مــيره
ســـتا په تمه ډډې شونډې څو ماښامه پاتې سوې

د لمبه زړګي چــــونغر کې لا د کــکوبک آواز دی
دا ســـــې مه ګڼه چې زرکه له کــــلامه پاتې سوې

پت د مينې په ځـــــای سوی د نظر په پاني پت کې
هـــندوکۍ الله الله کړي له رام رامــــه پاتې سوې

ژبه دا ســـې اوده کړې برګو غـــبرګو پاړوګـــرو
تل د زړه کيسه ترې وروســــته له سلامه پاتې سوې

ښـــــکلوي للمي ګلونه د نوا د پل ښـــــکالو يې
د راغــــه تر خنګه غلې څوک له دامــــه پاتې سوې

که څه هم د ســــپيدو خوب وم هېڅ تعبير زما ونه سو
لکه برخـــــه د يتيم چې تل له پامــــه پاتې سوې

جنازې ته مې د اوښـــــکو هـــديره د ګرېوان نه سته
د بڼو په تور تابوت کې له ناکـــــــــامه پاتې سوې

د زړه چمبه

د زړه غـــــلې چمبه مې چا په مـــــينه تخنولې
که لاس د مسيحا ده وچــــه ويــــــنه تخـنولې

د هـــــيلو پېـغله کټ کې د زړګي اوړي را اوړي
مولا دې خــــير کړي بيا مومن شيرينه تخنولې

د ســــوې شپېلۍ غږ سره شرنګی سو د پاوليو
ښــــکاريږي کوم کوچي بيا خوشه چينه تخنولې

څـــــه پام ساتئ کاواکې مې په بدو ونه لمانځئ
د ډډو شــــونډو ست خـــــبره سپينه تخنولې

ملــياره په دوو سترګو به دې خود ګلان ټوکيږي
په څــــوکو د ښو دې ګـــــلورينه تخـــــنولې

(د کب اتلسمه نېټه ۱۳۷۷ لمريز کال)

غزل

چې چېرې ښکلې وینم زړه مې ښوی له واکه وځي
غزل، غزل لوګی مې د ځیګر له کاکه وځي

ښکالو د کوم چنار خیال یې غوږ ته رسېدلی
د تورو چته پېغله مې له خوله کاواکه وځي

یو لال مې وو ساتلی خو د ستا ناکردو وسو
د هر توري په ځای یې پاس پر سر تناکه وځي

یاغي لیلا تر څو به راته ږدي په شونډو ګوته
نږدې دی ډک زړګی مې د ګرېوان له څاکه وځي

د قاف د غره دېوان یې تښتولو ته په څار دي
د شعر ښاپېرۍ ځکه له قلم شکاکه وځي

ملیاره څو دا ستا میخور نظر په میکده وي
تر هغه به خوږه نشه له بنت تاکه وځي

(د کب اتلسمه نېټه ۱۳۷۷ لمریز کال)

سخات

هلته د شپې د ځپر لاندې د سپوږمۍ تندي کې
باران وهلې دوه خیشتې توتکۍ ګونګې ناستې
ډیوې د اوښکو بلوي د کوم ارمان په قبر
او باد تارونه د ستار خوروي
سخات د سندرو ویشي

(د وري لومړۍ نېټه ۱۳۷۸ لمریز کال)

دعا

په بهٔکه د ګربت
د شنه اسمان له مشوانۍ نه
يو څو څاڅکي رنګ را اخلم
او په پانهٔ د سپوږمۍ کې
دغه سوې دعا نغاړم
پښتانه پښتانه ډېر کړې !
لويه خدايه !لويه خدايه !
او زما د زړه په ژبه
د شملو ټولې خبرې
د کيږديو ښې سندرې
را پېرزو کړې لويه خدايه !
لويه خدايه ! لويه خدايه !
(د کب پنځه لسمه ١٣٧٨ لمريز کال)

رښتينواله

زما ښيښه خوښه ده
زه په ښيښه مين يم
ځکه، ښيښه نه په چا سيوری کوي
نه له چا وړانګې نيسي
ښيښه تور، تور ښيي
سپين، سپين ځلوي
نو
زه په ښيښه مين يم
زما ښيښه خوښه ده

(د وري شپږمه نېټه ۱۳۷۸ لمريز کال)

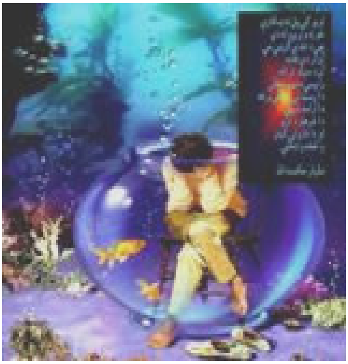

د لنډیو شرنګی

په ما ترږي دا څــــه تندر له پاســــه پرېوتلی
راکړی جـــام مې څو ځلې له لاســـه پرېوتلی

دا نیم ســـوی الوی زړه د چا په اور ستي کړم
مـــجمر د مینې ســـوړ سو له برا ســـه پرېوتلی

ملالې د لنډیو په شـــرنګي باندې یې جګ کړه
د هســـکو برېتور ځلمی له آســـــه پرېوتلی

ملـیاره په سینه کې دې دا هسې وړې هینداري
د یار یاغي نظـــــر دې له الماســــه پرېوتلی

(د غوايي پنځه ويشتمه نېټه ۱۳۷۸ لمريز کال)

د رنجو پنې

چمبې وهي دوکړه مارانې د غم
د وير کرږه بيا په ورا راغلې
او د سپوږمۍ له کلي
خدايزده د چا د برې ته
خدايزده د چا کلي ته
خدايزده د چا بدو کې
د خندا ناوې په ډولۍ کې د سلګيو بيايي
او د رنجو پنې په پښو کې
رنګې بنګې اوښکې
لکه همزولې د خندا د ناوې
اميل اميل دغې ډولۍ پسې ځي
نو
ځکه رڼا د سپوږمۍ تته ښکاري
ځکه د نور چينې ځبښلې برېښي
او تندر نه ماتيږي

(د وري ديارلسمه نېټه ۱۳۷۸ لمريز کال)

غزل

لــــکه خـــــبره مې د ژبې ســــر ته ښـــــکلې راځي
غـــــزل، غــــــزل سي د زړه کور ته نابللــــــې راځي

منتر به پوخ ســــي او ها ســــپينه تنبتېدلې مـاره
شـــــــونډې به چيچي د شـپېلۍ غږ ته به غلې راځي

د خال امامه راته ســــــتوري يې ســـــجدې ته بوله
د تورو پېغلـــــــــه د زړه وينو کې وينځلې راځـــــي

ښــــکاري کوم باد بيا د څنار له څانګې خرپ ايستلی
چې رنګ ګودر نه ســـــوې ساندې د سينځلې راځي

کوم ســـــندر بول سر به يې بيا له سرې مرۍ کښيوځي
خولې د ټيغکې نه نوا نن د بلبلــــــــې راځـــــــــــي

د ښــــــــا پېرېو توغ به بيا ســــــــي په لنډيو پورته
د قاف ميونه ده ملالــــــــۍ توره ايســــــتلې راځي

د شـــــــــونډو بڼ کې يې ملـــــيار د بوسې زړی ايښی
څـکه يې خوله باندې غوټۍ، غوټۍ ښکنځلې راځي

(د غبرګولي پنځمه نېټه ۱۳۷۸ لمريز کال)

غزل

ازغي په ښـــوکو وړي د ګل جنازه
په ټیک بار ســـوې د اوربل جنازه

د خال امـــام نه تکـــبیرونه تښتي
پیکي راوړې د ســـنځل جـــنازه

حبش لښکـــر یې د ښو را درومي
مینو وکــــــــړئ یو د بل جنازه

خوشـــاله توره دې ایستلې ساته
لږ ده چې بار ســي د مغل جـــنازه

ملیاره زړي مو د بخت وچ ســـوي
چې په اوږو ګــــرځوو تل جنازه

(د زمري دولسمه نېټه ۱۳۷۸ لمریز کال)

د غنمو وږی

زه لا په خپلو ولو بار وم
هېڅ امام مې نه وو
چې جنازه مې وکړي
خو د نړۍ د تقدیرونو باچا
زما په برخه کې بیا ژوند ولیکه
هوکې ښکالو د کوم ملنګ د قدمونو راغی
او د غنمو دوه درې وږي یې د نور په ګوتو
زما سپېرو څنو کې ورو وتومبل
ماته یې ژوند وباښه
او زه بیا بېرته زه سوم

(د زمري دولسمه نېټه ۱۳۷۸ لمریز کال)

د ساهو په یاد

سپین کتار د زانو مات سو سیسی ژاړي غلې غلې
چنار رنګ د عاطفې ســـو ځانګه ماته د سینځلې

د شنې ولې ســـــــیوری ومړ د بنګړیو شرنګی ومړ
د رنګونو مـــور ســـوه بوره د ننګونو زړکی ومــــړ

په دېرې د ولولـــــو کې د ماتم چـــیغه ســـوه ګډه
د ننګیال ویر ختم نه وو ســـــــاهو وتړله کـــډه

بل ځلانده ســـــــیوری ووت د ادب له روڼ مـدا ره
بل ملنګ بل قـــــــلندر مو ولاړو ووت له کـــتاره

شنې ځولۍ د پســـــرلي نه یو ګلاب په خاور پربوت
د احساس د پیر له لاسه سپین کتاب په خاور پربوت

بیا د بل بلبل ســـــندرې د مرګي رانجو کـــړې غلې
چنار رنګ د عاطفې ســـو ځـــانګه ماته د سینځلې

ګیله منه اشنا

ګرانه پوهېږم ګیله من یې رانه
چې په خبرو دې ستایلی نه سم
ښکلا ویشتلې د منکر غشي ده
ځکه د راز کیسه ویلی نه سم
دا چې لېمې هم څه ویل نه کوي
هره خبره یې په اور اوړي
دلته هرڅه هرڅه غوږونه لري
آن د ښو د څوکو شور اوري
نو راځه !
راځه چې نور روژه د ګونګې نیسو
بس د زړګي تل کې به مینه پالو
یوه ورځ به ګل سي ځانګې ځانګې به سي
شپه به کړي رڼګه وړانګې وړانګې به سي
بیا به په هر ځای کې ستاینه یې ستا
بیا به هرڅه هرڅه کړي ژبه پیدا
بیا به سپېرو ځښو نه ګرد وڅنډو
له غلي ډول نه به آواز جګ کړو
بیا به د برې ته چلمونه باسو
له زوړ رباب نه به هم ساز جګ کړو
بیا به ښکاره غاړه غړی سو اشنا

بیا به مسرې د کاکړۍ سو اشنا
خو اوس راځه روژه د ګونګې نیسو
بس د زړګي تل کې به مینه پالو

(د کب ځوارلسمه نېټه ۱۳۷۸ لمریز کال)

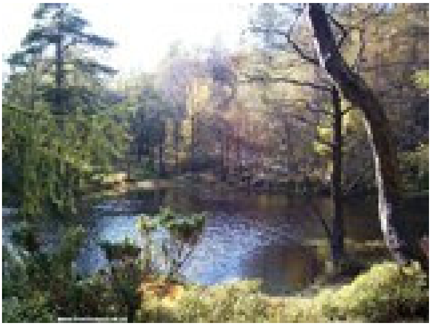

غزل

دا څـــنګه بېخودي ده چې نغمې په تار ښـــــويږي
هر واري له ســـــاقي نه جام زما په وار ښـــــويږي

چا بنګ زموږ ملنګ ته د قلنګ په نوم ورکـــــړي
يا يې پل په لار ښـــــويږي يا يې پل نه لار ښويږي

نه يار ســـته، نه چنار ســـته د منګيو ميره ســـوځي
مرۍ، مرۍ خوله يې په سپين مخ کتار ښـــــويږي

مودې ســـوې د ټپو پېغلې ته چـــا رانجه ورکـــړي
سُر مات دی، لې ګډ ســـوی له مطرب ستار ښويږي

ملګـــرو د قدرت د ښـــــاپېرۍ کوډې دي نورې
دربار کې يې د ډېرو د ايمان مهار ښــــــــويږي

د مينې مســــــلمان سه که د حـــسن جنت غواړې
د وصل له صـــــراط نه يې بس ســـره کفار ښويږي

ملـــــياره د ســــپوږمۍ مخ د منګر ورېځو نيولې
قلم مې ځکه تم دی او کـــرار کـــرار ښـــــويږي

غزل

تر څو چې مې د خيال چنار غوڅــيږي څانګې څانګې
تر هغو به مې ژبه لا غځيږي څـــانګې څـــانګې

هغه وله اوس نه ستــه چې نو مونه مــو پرې ليک وو
خو مينه مــو ژوندۍ ده او غـوړيږي څانګې څانګې

د هار په ځای په ســــپينو غاړو هـار د دورو زانګي
رانه سې ! که اواز مې د ررســــيږي څانګې ! څانګې !

چې څـــه ګلان به وکړي زړه کې ســتا نوم مې کرلی
دا اوس خو تور لوګی ترېنه جــګيږي څانګې څانګې

په ما وچ موري ســـپينه ابۍ وچه ســــي د وربځو
ډک تي ګوره په نورو ور خـــوريږي څانګې څانګې

غزل

د تندر ورا ده ناســــته د ســــپوږمۍ کلي کې وير دی
شـــپېلۍ ده ماته ســـوې د کـــيږدۍ کلي کـــې وير دی

د خوارې ســـــندربول لالي ته چـــــا رانجه ورکـــړي
ســـلګۍ، سلګۍ، سلګۍ دي د غوټۍ کلـي کې وير دی

يو ازې ســـــوه نازکه به اوس ترک له غمه وچـــــــوي
آه اوښـــکې هم ترې ځي د توتکۍ کلي کــــــې وير دی

هر ول د ګارګوتي پيکي تابوت د يو ارمـــــان ســــــو
پېزوان دی وژل ســـــوی د نتکۍ کلي کـــــې وير دی

شــــــرنګی د لنډۍ نه سته کاکـــــړۍ په زيندۍ سوې
ايوب له تندې مـــــري د مــــــلالۍ کلي کـــې وير دی

شـــپول ړنګ رمه ده ورکه د شپونکي شونډې پرې سوي
ټول کړکي ســــوځېدلي د (هوسۍ*) کلـي کې وير دی

بندي ده توره ديو ســـــــــــره ســـــــرواله د لنډيو
(مغروره*) کـړي سلګۍ د (ښاپېرۍ*) کلي کې وير دی

ملـــــــيارہ ســــــتا غزل ته به څوک دم د مسيحا سي
دېره د رباب ورانه د شــــــــپېلۍ کلـــــي کې وير دی

(د وري اوه لسمه نېټه ۱۳۸۰ لمريز کال)

* (هوسۍ)، (مغروره) او (ښاپېرۍ) د ليوال صاحب د ارشاک او اوشاس انځورونه

د رڼا نذر

لا توري سترې نه دي
لا اوښان وږي ښکاري
او د ځوځانو پر ځای
زموږ د مېنې پر ګلانو باندې شخوند ماتوي
لا پټ په سپينو کې شيطان زما ساده ولس ته
جام د کوثر کې د مرګوني زهر غړپ ورکوي
لا مې د ستورو کور تياره دی
په تورتم کې اوسي
او د سوال لپه يې ړنده ده
له شيطان ځراغ نه
د رڼا نذر غواړي

سر زوره اشنا

وايه تر څو به اشنا
ستا د نادودو پښتې
د تقدس په نوم پر سر ګرځوم
قسم نړدې دی سترې ملا ځنې مې کړس وخيږي
او ناويلې نابللې مې په ژبه راسي
بيا به نو تاته، ماته څه پاتې سي
وايه سر زوره اشنا
سپينو کې توره اشنا

غزل

په اور د تړمو اوښـــــکو مو د زړه کلا ســوځيږي
و مخ ته د پۍ مخو مو ايمان حيا ســــــوځيږي

دا ثـــنګه له مالوچه پوست صورت برخې راکړی
لمبې يې هلته لــــــرې دلته زموږه خوا سوځيږي

دننه مو د کـــــومې نازولې ګـــــــناه اور دی
د لپو په زانګو کې مو ماشـــومه دوا ســوځيږي

ســــــپوږمۍ شپنه د ستورو د لمبو تندر نيولې
نو ځکه په شـــپېلۍ کې د الفت نوا ســوځيږي

دې اور نه به روڼ مخی دا د مينې کـــــور راوځي
چا ويل چې د مليار زړه کې د ګل ښکلا ســوځيږي

(د ليندۍ اوه لسمه نېټه ۱۳۸۱ لمريز کال)

غزل

هوس وم رانیولی له ګــــــرېوانه نیمه شــــــپه کې
ســــتا سترګو پردی کړی وم له ځانه نیمه شپه کــې

که چېرته په لاس راغـــــــلې زړه له ډاګه به دې ولم
څووم ځلې مې باســـــې له ایمانه نیمه شـــــپه کې

څه خوږ رنګین مـــــــزل یې زما په برخه وو لیکلی
د شـــــونډو په پل راغلم تر پېزوانه نیمه شــپه کې

ستمی وو پسپسی وو پاس په بره بامبوتې کــــــې
د شونډو سوال کوو کوم چا له چانه نیمه شـــپه کې

چې هسک سي پر اوږو مې د ښکلا څوکو ته یوسي
د خدای غزل را واوروه جانانه نیمه شـــپه کــــــې

غزل

پیر زورور وو د ملنګ خـــــدای یې پرده کړې وه
چې د یاغي ســـــترګو په یاد یې لړ نشه کــړې وه

که نه د تاک د مرید لورته خـــو موړ تږي ناست وو
خو موړ په زوزو شــــپه کړه تېره هغه ښــه کړې وه

شـــېخه یو څه مې زړه ببوا که بل پیې مخې ښې دي
قـــسم یو څو شـــــېبې له مخه مې توبه کړې وه

هغه ســــــهار مې د قلم ژبې رنګونه شــــیندل
چې په کودوړو د مات سوي خم مې شــــپه کړې وه

نه چې د ســــــپینې خولګۍ بیه دې له سر واوښته
ګلې واده خو دې د شـــــوندو ښـــه پخه کړې وه

میره

لوبغاړي: راوي- د راوي ملګرى- شاعر ملنګ- خړ ملنګ

(راوي)

دلته سـپین لمنې څومره ژر په ناروا نیسـي
دلته په آسـانه تیارې مخه د رڼا نیسـي

دلته بې پوښتنې تهمتونه په سـپوږمۍ تړي
دلته بس د اور په ځنځیر سـتونی د شپیلۍ تړي

دلـته لا د زاڼو د کوترو ښـکار روا ګڼي
دلته ډیري خلک د هوسـۍ منډې ګـناه ګڼي

پیره له دې ځـای نه مې ګـیلې درته راوړې دي
څو ترخې شـېبې د ترخه عـمر مې پیېلي دي

راسـه په رڼو سترګو یو سـوی انځورووینه
راسـه مخامخ دلـته نادودې د اور ووینه

***

هاغه لـکه زرکه چې په څوکو د پنجو ګرځـي
ها د پېغلو میره چې چاپېره له مـنګو ګرځـي

هاغه چې کمځۍ یې ښـــاماران د زړونو ښکار کوي
هاغــه چې په هرواري کـــــــــتلو په زړه وار کوي

بس د ښـــــــایستونو او حـــیا پوره هـــینداره ده
ښـــــــکلې دنیاګـــۍ ته د ورتلو رنګـینه لاره ده

دا چـــې نه یې کورکې یې چوپتیا ګونډې وهلې یې
ته به وای ګونګۍ دي ټولې شــــونډې غلې غلې یې

دا خو بس یو کـــان د ښـــــو ده پټه خـــزانه یې ګڼه
سرســـــر د شودو ده د الماس ســــوچه دانه یې ګڼه

پټه ده حیا کې د پښـــــتو دا د ســـپین غر هوسۍ
کټ مټ لکــــه زغــــرو کې ولاړه د هنر هوســــۍ

بس دی پیره تا ته یې هـــمدومره لنډ پیژند ښــه دی
وایي چې په ډېرو لیوني خوښ یې لږ خوند ښــه دی

بیا به موده وروســــــته مخامخ د پېښو ښـار کـوو
ښــه پای ته به یې دواړه دعاګانې وار په وار کـوو

***

(څه موده وروسته)

(راوي)

پیره ښــــکاري پا ېلې د کیســې ته تلوســـه کې یې
داسې راته بریښـــي چې راغلی نیمه شـــپه کې یې

(د راوي ملګری)

یاره ما ویل ګــــورم کـــه مې چېرته بیلهٔ میره سي
زه به یې مرید ســـــم که دا میره زما پیره ســـــي

شرنګ به سم، لونګ به سم، ملنګ به سم غزل که سي
ســـــرترپا یه رنګ به سم راجوړ د مینې چل که سي

دغه نکه پرښـــــه به د ګل پاڼو کـــــې ســـــاتمه
دا د عطـــــر ناوې به ســـــنځل پاڼو کې ســاتمه

(راوي)

پام پیره لړ تم ســـــه ستا د پټو ســـترګو منډې دي
لاندې به ګوزار سې ســـتا په مخ د ګړنګ څنډې دي

مینه دې له پیله نیمه خوا ســــوه چې نیمګـــړې ده
دغه ښـــــایستوکې د بل چا په بند ترلـــــــې ده

چېرته کوم شاه زوی دی چې ددې زړه یې ګټلی دی
دا لکه ښیښه حسن یې پېر ځانته منلی دی

کال کېږي چې زړونه یې د نظر په تار تړلي دي
هیلې، تلوسې یې د ارمان هار کې پېیلي دي

دلته مینانو لا د مینې پټ ساتلی دی
دلته محبت لا د زیارت غوندې سپېڅلی دی

دلته مینه ټوله د حیا په لاس پسوللې ده
دلته لا تر اوسه مینه هغه شان آغلې ده

دلته خو دیدن بس د نظر یو جنګول ګڼه
دغه د نظر جنګ د دیوانو څملول ګڼه

دلته مینې پیره د اوبو غوندې سپېڅلې دي
دلته د دیدن شېبې زمزم په شانې ولې دي

مور د ځلمي لار په ریبارۍ پرنده خاوره کړه
څو ځلې یې هلته د خیښې ځولۍ اواره کړه

پلار د جینۍ سر کې د ولور ورانه نشه لري
اوس پورې ښکاریږي چرګ یې بس یوه پښه لري

سم د ريبارۍ سره خبره ډنډوره سوله
ميره پلانی غواړي ! ښکته پورته اوازه سوله

دا اند وو چې دوی دواړه خو مځکه آسمان لرې دي
مور يې په کوم زړه دې مرکې ته ورد انګلي دي

خلکو ويل هرومرو څه پټه غلې منځ کې ده
دا زړورتوب خو بس د مينې خواږه رنځ کې ده

بس د خلکو خولې دي څوک خولبول وراچولی سي
تشې نغارې ښکاري خو کلي ورانولی سي

لښته په نازک مخ د تهمت سيلۍ وهلې سوه
دا چې نګه شرنګ نګه نغمه وه غلې، غلې سوه

نور ددې خوارانو د نظر مزي لنډ سوي وو
ټول د کلي خلک ددوی مينې ته خنډ سوي وو

ډېره موده وسوه د ديدن مانۍ يې ړنګه وه
دا د حيا زيرمه د ديدن پسې ملنګه وه

تېر ماښام يې پانې د ديدن په اوبو ولې سوې
اخ د زړه يې ووت د ګوکل لمبې يې غلې سوې

بیا یې اننګي ســــره دي چـــا څـــه ورته منلـــي دي
چــــا یې په تندي کې د ارمـــــــان زړي کـرلـــي دي

مــورته د ځلمي هـم لـــــړه لاره ورکـــړ ســـــوې ده
ځـــــکـه د خــــــیالونو دنیاګـــۍ یې نوې ، نــوې ده

ځـــه پیره نن بس دی پدې ځــــای د کیسې دمــــه ده
دلته به یې پرېږدو چــــې لا مـــیره مـــو بېغمـــــه ده

ګـــورو له دې وروســـته به پدې مالت کې څـــه وینو
خــدای خبر چې څــــومره به ترخه څومره خواږه وینم
***

(شپږ میاشتې وروسته)
(راوي)
پیره وایه شـــپږ میاشتې ددمې څنګه تیرې سوې
برخې د کیسې دې دې په یاد که درنه هېرې سوې

زما خو یې د ذهن شـــــنه ورشــــو ټوله نیولې ده
بس دغې کیسې مې په زړګي کیږدۍ وهلــــې ده

(د راوي ملګری)

زما ســـره هم سأ غونډې ملګرې ده تر اوس پورې
پاتې یې رابوله زړه مې تنګ دی نور نو څه ګورې

دې مورمړې ځـــنډ خو د وینې په شـــان خوړلی یم
پاې ته د کیسې دې یاره مـــړې تبې نیولـــــی یم

(راوي)

دې ورځـــــو کې میره د هوســیو ډل نه بېله ځي
کټ مټ لکه کلـــــه چې خیال غـــزل نه بېله ځي

اوس تیاره مابښــام کې د ګودر په لور څښېږي ځي
شونډې یې تل ښــوري ته به وایې چې غړېږي ځي

ډله د همزولو یې ها ګــــوره په لار ګډه ســــــوه
جګه د عطرونو د ښـــــــایست رنګینه ګډه سوه

نه سته ده ســرواله یې مستي ددوی نیمګـړې ده
چـا ترې ښـــا پیری د خوشـــــالیو په غلا وړې ده

څه شېبه به تم ســـــو چې رڼا خپل ټیکری وځنډي
وخت د منډو ترړو غوټه بیا په بډه ومـــــــنډي

میره به پیدا سي ښـــا پیرۍ ماښامۍ ســـوې ده
سیورو نه ویریږي مار چیچلې هوسۍ ســــوې ده

شونډو یې خندا څه چې ترخه موسکا هم نه زده ده
اوس ددې منګیو میرې شــــور او نوا نه زده ده

(د راوي ملګری)
بس دی یاره ځـــو به دغه حـــال یې زه لید ی نه سم
تیږي نه جوړ نه یم دغـــه غم ته ټینګید ی نه ســم

خامـــــخا پدې غـــرونه نادودې وربدلې دي
دا چې مستې سترګې یې له ښـــکاره دربدلې دي

ښـــــکاري زلزلې یې د زړګي ښـــار نړولی دی
شـــــرنګ د خواږه غږ یې د لمبو ځنځیر تړلی دی

څه چېرې ګوښــــــه غاړه په غاړه دا غـــم وژاړو
ښـه پای دې کیسې ته د ښایست له خدایه وغواړو
***

(راوي)
درې میاشـــتې ترمخه زموږ د میرې بخت په غم پربوت
پاس د ویر په کرښـــه د قدرت د لاس قــــلم پربوت

وخت د دې ګلپاڼې له رنګين حسن نه رنګ وويست
خدايزده په کوم تور يې له سينې چم نه لونګ وويست

پيره د غه راز به له رڼې هينداري وپوښتو
ځه چې له شاعر ملنګ نه تللې لارې وپوښتو

(د راوي ملګرى)
ياره خداې لپاره ماته ګوډې ماتې مه وايه
ما ساده ته دا د راز کيسې ميراتې مه وايه

زه نګه آمې يم ملنګانو نه په ځنګ ګرځم
خپل رنګ نه وبربړم له هيندارو نه په ځنګ ګرځم

(راوي)
دا هغه هينداره ده چې بس وښو کې ښه ښيي
دومره ده آغلې چې سکاره سکاره راڼه ښيي

دا خو د شاعر ملنګ د خيال رڼه هينداره ده
بس د عاطفې او مينې ښارته سيده لاره ده

راسه پدې پوه سو چې مو ميره چا ځپلې ده
دغه د نوا شازادګۍ ولې غلې، غلې ده

(د راوي ملګری)

ســـــــمه ده، پوهېږې د ښـــــــکلا له غمـــــه مړ یمه
چېرې چې ښـــــایست وینم کـــــتلو ته یـــې پړ یمه

ماته د ښــــــایستو کو غم ښـــــادي دواړه ښاغلـــي دي
زه ســــــــاده ملیار یم ټول ګــــــلونه ماته ښکلــي دي

ځه توکل په خـــــدای چې دا کـــیسه پای ته ورلنډه کړو
هرڅـــــه چې پېښېږي دغه غوټه به په ګنډه کـــــــړو

***

(راوي)

ځه چې د شـــــــاعر ملنګ خیال له ګوتې ونیســــــو
دا مرید د خـــــــال راوي د تال له ګوتــې ونیســــــو

ځـــو به ځو د راز د ښـــــــاپېرۍ ورغـــــوی ولولو
ورو، ورو به ددې رنګې کېږدۍ ورغـــــــوی ولولـــو

ســـــــــترګې د شاعر ملنګ دي ژبه د شـــــاعر ملنګ
غوږ ســـه اوس به واورو نوې، نوې کیسې رنګ په رنګ

***

(شاعر ملنګ)

اورئ ! د اوبو غږ راځـي لرې ځوک شپېلۍ وهي
هــلته د ګودر غاړه کې غلې ځوک سلګۍ وهي

خدای ته د ســـــــندرو په دعا لاســونه ونیسئ
دې د اوبو غـــــږ ته د خیال غــــوږونه ونیسئ

دا د اوبو غږ نه دی د مـــــیرې د حـــــال ژبه ده
ســــــوی اسویلی دی د نیمګړي وصال ژبه ده

راسئ دې ګـــــودر ته ځیر سئ دا رڼه هینداره ده
تاســـــــو چې منزل ته رســـوي دا هغه لاره ده

دادی انځور راغی اوس نو تاســـو ننداره کوئ
پو په یو ها نورو ته ددې ناورین کیسه کـــوئ

***

(راوي)

پیره وینې دغه د شــــاعر ملــــنګ هینداره ده
دغـــــــې رڼې پاڼه کـــــې دنیا د راز پهلاره ده

دا مو د شــــاعر ملنګ د خـــیال رنګینه ژبه ده
وایي چې اوس مــــــیره مو پرته په کومه تبه ده

(د راوي ملګرى)

دا خو كوم زيارت دى ښكاري مړو سره سر سولو
لاړلو آشـــنا خپله كيسه خاورې په ســر ســولو

(راوي)

ځه چې ورننږدې سو ښــكاري دا د راز سرغوټه ده
هر څه چې دى دلته د ســـــرو زرو ډكه موټه ده

دادى انځور خپله رانږدې سو د اوبو غړ ســــو
اورې؟ د كوم چــــا د ننواتو او توبو غـــــړ سو

(د راوي ملګرى)

دا خو كوم ملنګ دى ګوره څه په دوړو خړ ښكاري
ســـم دم دوزخي دى د دنيا په مخه پړ ښــــكاري

***

(خړ ملنګ)

راغلئ بختورو ، زما ســــتركې خو هم څلور ګړلې
دا د دنيا شـــپې ورځې مو ماته ســم په اور كړلې

(راوي)

ته څوک يې او موږ ته په څه ســـتركې په لاره وې؟
ښـــــكاري چې راتګ نه مــو خبر لا وار له واره وې

(خړ ملنګ)

زه د ګناهونو پېټي لاندې سترى، سترى يم
سم کنډر، کنډر کلى يم خړو اوبو وړى يم

ما سپک د ښايست ښاپېرۍ سپکه ياده کړې ده
ما د بدمرغۍ کړزه ډېره ښاده کړې ده

ما شرنګ د بنګړو ترنګ د سندرو غلى کړى دى
ما د بېلتانه د شيطان هر حکم منلى دى

زه سر په دنيا د دوزخونو اور لړونى يم
زه بس د تور سرو سر ته سم د اور پړونى يم

(د راوي ملګرى)

ورک سه سم خنځير يې ستا اورمېږ د ماتولو دى
زه ياره دا خړ خو له خبرو نه وتلى دى

(خړ ملنګ)

تم سئ خداى ته ګورئ زه د هغه راز سرغوټه يم
تا سو يې چې په لټه کې يئ زه هماغه موټه يم

راسئ چې د ميرې خورکۍ ټوله کيسه تېره کړم
ګوندې که لږ څه ها غم لړلې شبه هېره کړم

***

ډېر شــــه مې یادېږي یوه ورځ پلار ځــان له وغوښتم
ویل یې زویه غـــــوارم یو درانه څه کې دې وپوښـــتم

ما د چمتووالي ګـــونډې غبرګې پلار ته کېښـــــودې
سرترپایه غـــوږ ســـوم د دنیا ناندرې مې پرېښـــودې

پلار ویل وایي چېرته کـــــه منې د ونې ســـــرې سولې
پوه ســـــه چې بڼوال ته رابرســــېره اند ېښنې ســـولې

دې ورځــو کې زما په زړه هم ســـوچ کېږدئ وهلــې ده
ځکــــــه چـــې زمـــــا د بڼ میوه هم رســـــــېدلې ده

خدای سته زویه نور له مرکو نه ســــتړی، ســـتړی یم
دغــــــــــو ربېارانو نه بس پوزې ته راغـــــــلی یم

وایم چې راځـــــــــــه پدې په هاغــــــــه آمنا وکــړه
بیا هم ټکنی سم زړه مې وایي نن ســـبا وکـــــــــــړه

غوارم دواړه نن دغه دروند پېټی دروند راښــکته کړو
خیال سره شریک کړو ســــــم منزل ته د لار لټه کـــړو

زه وایم پلاني او پســـــتانکي خان نه یـــــې وا ړوو
دا د شـــاتو پېټۍ د (زمـــري) په وره کــــې وا ړوو

ته څـــه وایې زویه دا وروســـتۍ خـــــبره ومنم؟
ســـــتا په اند مانۍ نه دا کـــــیږدۍ پـــه نره ومنم؟

ما ویل پلاره ســــمه ده زما هـــم درســـره هوکړه ده
ښـــــکارې زموږ مېنه کې بس دا د خوښـــۍ زوکړه ده

مـــور مو هم له دغه نیول سوي هوډ خـــبره کـــــړه
ورو ، ورو مـــــو خبره د خوښـــــیو رادبره کـــړه

مور ویل داســــې ښـکاري کومه ټکه رالوېدو کې ده
زړه مې هسې شـــین دی دا ښـــادي په نه کېدو کې ده

ښـــــکاري لارې بېله ســـوې ککۍ کجل نه بیله ځي
میرې ته څــــه پېښ دي له هـــمزولو ډل نه بېله ځـي

ډېره مـــوده کیږي سندرماره لــــــور مې غـلې ده
ښـــکاري چا په غـــلا ترې د ســـــندرو دلۍ وړې ده

زه به د لورکۍ د زړګي خوښـــــــه رادبره کـــــړم
څه چې ورته پېښ دي له هغـه به ځـــان خبره کـــړم

مور د خپلې خوښــــې پاره لږ موده غوښــــتلې وه
پلار ورســــــــره دغـــه موده درې ورځې منلې وه

لا دوهم ماښــام وو چې مې پلار دېرې ته وغوښـــتم
څه وو؟ پلار غـصه وو، يربډلم چې ترې وپوښـــــتم

غږ سو کېنه، ما ويل کوم کوهي کې څوک زګېروی کوي
خدايه خير کړې بيا مو په خوښــــو څوک تېری کــوي

پلار ســــر راچت کړ دواره ســترګې يې سکروټې وې
خــــداى خبر له کــومه رالوېدلې کـــومې ټکې وې

شــونډې يې ورو وښــورېدې ويل يې چې بې پته سوو
نور د نارينتوب له مســــتانه آسه راښـــکته ســوو

لږ که چېرې تم ســـو دا خـــــبره ډنډوره نه ســــي
دا د بې ننګۍ څـــــــبره مو خلــکو ته ښکاره نه سي

لاس او پښې مې سستې سوې وانې مې تښتېدلې وې
هک پک ومه واکې د خـــــبرو رانه تللـــــــې وې

پلار ويل دغه ســــپکه ننه شـــپه له دنيا تېره کـــړه
ښې ښښـــانې يې د عالـــم له ذهنه هېرې کـــــړه

بیا به له دې کلي له دې سیمې پښې سپکې کړو
چېرته کوم راغه کې به دا پړې خبرې پټې کړو

خور دې درته ښیم چې یې ښه ګلان کرلي دي
هرڅه دې ناولې د ګناه په تول تللي دي

چېرته به یې د څېرمه ځنګله څنډو کې مرداره کړی
دغه د پېغور ناره به ګونګه کړې کراره کړې

سترګې مې تیاره سوې آسمان تندر مځکه اور سوله
خپله نازولې خور مې نښه د پېغور سوله

بس هماغه شپه مې په مرۍ چاړه ورتېره کړه
ها مسته هوسۍ مې بېګناه له دنیا تېره کړه

بله شپه په خوب کې نازولې میره راغلله
ما ویل کومه حوره د جنت له پیره راغلله

غږ یې کړو لالا تا خو به یو وارې پوښتلې وم
پته به دې کړې وه چې ولې که ناولې وم

دومره به دې پوښتې وم چې ولې غلې، غلې وم
څه غم کومې ستونځې د ګونګو په بند تړلې وم

تا خو مې لا ډکې له ګیلو سترګې ونه لیدې
تا خو مې د ننګ او د پښتو سترګې ونه لیدې

بس شانه دې سم په پسته غاړه چاړه تېره کړه
سم دم ځناور سوې د خوړکۍ مینه دې هېره کړه

ما به درته وېلې چې لالا خوړکۍ دې ولې ده
هسې بېګناه د کوم تهمت غشي ویشتلې ده

دا چې تا ګناه ګڼله زه یې خپل قسمت ګڼم
ښه او بد دا ټولې بس ترلې په نیت ګڼم

ما به درته وېلې چې لالا کلکه رنځوره یم
نس کې مې دانه ده له دې شرم نه ترووره یم

ما او تا خو دواړو په یوه تې خولګۍ اېښې وې
دواړو د حیا مزله کې خپلې پاپې اېښې وې

دواړه ماشومتوب کې پښتنې ابۍ ترلې وو
دواړه د پښتون پلار پښتنې مینې پاللي وو

هې ارمان پښتونه تا به یوواري پوښتلې وم
څومره که ناولې وم تا ولې به غوښتلې وم

اوس که لږ غېرت لـــــرې نو څـه کفن راوبښه
لویشت قــــبر، یو ځلی څه حـــیا د تن راوبښه

سم مې له سهار سره خورکۍ په عزت خښه کړه
سیمه د قبره مې د ګـــــــلاب په ځلي نښه کــړه

بس له هغه وخته د خورکۍ زیارت کې دمه یم
خدای سته که شـــېبه به له دې ځور نه بېغمه یم
***

(راوي)
پیره دا څه تریخ پای دې کیسې ته قسمت ورکړلو
لاس یې هم ونه رپېدېده چــا چې د کړو کر کــــړلو

خدا یزده څومره میرې ددې وچ غیرت خوړلې سوې
خدا یزده څومره ښکلې سندربولې لاړې غلې سوې

څو به په بېځایه ننګ ګلونه رنګ په رنګ سېځو
څو به په سرزوري ضد ګټلی برم د جنګ ســــــېځو

څو به لکه مچ د پښــــــېمانۍ لاس په تندي وهــــو
څو به وچ ګودر ته تشې باټې د منګـــــي وهـــــــو

مور د داســــــې میرو دروند آزار په غاړه ګرځوو
ځکه د غړانده لمبو هــــــــار په غاړه ګرځــــــوو

خاورې به مینده نه سي چې سر باندې يې وشيندو
مځکــــــه به پیدا نه ســــي چې قبر پکې وکــــیندو

دا چې آســــــمان نه رالوېږي دوا د کومې ولـــــې ده
ورونه چې پړ نه غـــــــواړي د هغې پاکې جلــــې ده

زموږ میرې خو آن په مرګ زموږ د پګړو پت ســـاتي
دا آغلې نجونې پت پښتــــــــو لکه آیت ســــــــاتي

د لړم ۱۷ مه ۱۳۸۵ لمریز لېږدیز کال

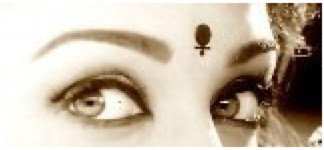

برښنا لیک

قـــسم دی هـــا زړه ونه مې زښـــت ډېره یادیږي
چې مــــور به ویل پیریان پکې جرګې لره ټولــیږي

چـــې ما او تاته جوړه ترې د مینې ســـــیپاره وه
د توت هـــغه شـــاغوټه چې له لـــرې راښـــکاره وه

ترې لاندې مو چې ټکنده غرمــــه کې مېلمستیا کړه
شړومبې به تا راوړې وې او مـــا به ډوډۍ غلا کـــړه

ادې به په نارو د ډوډۍ خـــورئ ســـوه سترې ســترې
خو زموږ نه د نانځکو کــــورکې وه لــــوږه وړې

هـــغه ورځ دې یادیږي چې په ســرو سترګو ژړل دې
مـــېره مې دې نانځکــــې رانه پټــــې دا ویل دې

ســـپېرو چاودو غومبرو کې دې اوښکې لارې، لارې
زما نه یې ورکې کـــړې وې ماشـــومې لارې چارې

ما پړنګ وهــل او غبرګه مې له تا ســره ژړا کـــړه
"سلګۍ" ســـلګۍ، سلګۍ کې مې د ستا سره سلا کړه

راځه چې نن پخپلو کـــــې نانځکې ســــره وکـــړو
شاګی او ناوکۍ به ســـو او نور به څـــه او څـــه کـــړو

سلګۍ دې سولې غلې نرۍ شونډې دې موسکۍ سوې
دوه ســــــترګې دې باران باندې نمجنې توتکۍ سوې

ســــتا هوکړې سره سم مې ویل چې ځم بېرته راځمه
د ګل بابا له بڼ نه دنداســـــه درته راوړمــــــــــه

په لارکې مې له کــــــوره ستالفۍ کاســــه کړه غلې
کې تشه مې کړه ټوله د بېګا شــــپې خیشته کـــړې

تا سرې په دنداسه کړې شونډې تورې دې وې سترګې
زما مخ ســـــپېره مېره وو ځلېدلې پکـــې ســــترګې

بیا څنډه د ټیکرې دې اننګــــو باندې کـــــړه تېره
پدې دې ماته یاده کـــــړله چـــــاره رانه هـــېره

لســــــتوڼی مې په ناړو کړ او مــــخ باندې اخته سوم
ما ویل چې اوس به څومره ښایستوکی او سیکه سم

تا کړس خندا کې ویل مخ دې تک سور لکه بیزو ســو

ما ویل ګوره دا ســـتا خو لکه حسن د درخو ســـــو
جـــوړه مو جـــوړه نه وه لا نګریزې خیشتې نه وې
ســــــندرې لا پیل نه وې او چا ډزې کـــړې نه وې

هلک نری چـــنار ته لا یو څـــه مـــهال وو پاتــې
چې یو ناڅـــا په غږ سو ، خدای دې ورکه کړه میراتې

مېره دې په کوڅیو کـــې منګولې کـــړلې خبنـــې
زما په ســـر او ډډو یې هـــم څپېړې کـــړلې یخې

همهغه مو بېلتون وو چې دا نن یې شـــلم کال ســـو
جومات کې مو د مینې چې د ېره ســـپېره د جال ســـو

اوس ښـــکاري چې دجال، د عشق ولیانو دی شـړلی
د مینې شـــپېلۍ نه زده، ښـــا پېریانو دی شـــړلی

ها تېرې ښې شـــبې لـــکه پرون غـوندې رایادې
ته وایه ســـــتا یادېږي که هـــر څـــه دي درنه پاتې

کېدای سي بیا دې هو کـــړې سره بېرته راژوندۍ سي
ها غلې او ماشـــومه مینه شرنګ وهي شپېلۍ سي

منم چـــې دا یورپ دی خو زما ســــــره لا سته ده

څه داسې دنداسه چې د ها تېرې نه ښایسته ده
یوه د غزل ټولګه سیپاره زمونږ د مینې
کې نغښتې ده ماشومه ننداره زمونږ د مینې

راځه چې ها ماشومې دنیاګۍ ته بېرته لاړ سو
دا دنګې ماڼۍ خوشې کړو کېږدۍ ته بېرته لاړ سو

خبر یم ها زړه ونه لا دنګه ده لا شنه ده
خو پرته زما او ستا نه یې ښایسته بشره سپېره ده

د کډې آس مې زین دی د دوهم وري په تمه
بس تم یم که په لور د وطن ځې راسره سمه

***

شپېې سولې کلونه برېښنا لیک ته په کتلو
ځواب کې دومره ځنډ سو چې مې ساه سوه په وتلو

موده د انتظار که څه اوږده وه خو خوږه وه
بس کټ مټ لکه سوځنده تودوخه کې روژه وه

ځواب کې مې سلګۍ، سلګۍ تر لاسه کړې سلګۍ نه
په برخه مې یوه نوا هم نه سوه له شپېلۍ نه

کمکۍ ژبه د مینې مې ماشـــــوم ګونګۍ ښـــه وه
له دې چټې ســـــلګۍ نه ها ســـــپېره ناوکۍ ښـه وه

د وري ۲۲مه **۱۳۸۵** لمریز لېږدیز کال

د شعر ښاپېرۍ

کله چې آســــمان کې سترګکونه وهي ستوري
کـــــله چې په پاڼو د ګــــلابو پرښـــه اوري

کـــله چې له لرې د شپونکي د شپېلۍ غږ ســـي
کله چې ګاونډ کې مو د چا د ســـــلګۍ غږ سي

کـله چې کــــوم څوک ډیوه په لاس رڼا کې وینم
کــــله چې د مور پسې ماشــــوم ژړا کې وینم

کــــله چې پلو کې څوک د مات منګي کــودړي
ژړ، ژړ ټولوي او په غاښــــــونو چــیچي زړي

کله چې ســـپېرې پښې د چندوړي کړې ګـامونه
کله چې څوک وار ته کړي دوه لاســـه سلامـــونه

کله چې ټالۍ وهي ماشـــوم د اوښ په بار کـــې
کــــله چې چا لاره ورکه کــــړې یې په ښار کې

کله چې څوک اوښ په بډه کړي سره له باره
کله چې څوک لور ته شنه بنګړي راوړي له ښاره
کله چې د دار په ستنه څوک وهي څرخونه
کله چې د سر په بيه سي د خوله نرخونه

کله کومه پېغله چې غلطه سي ښکنځل کې
کله چې سنځل ګل جينۍ وټومبي اوربل کې

کله چې ماشوم رېبار خبر دوه ځلې وايي
کله چې شاعر کومه کوچۍ ملکه ستايي

کله چې د پېغلو جنګ سي سپېني لېچې اوري
کله چې په لاس د ورېمې ښکلی اوربل ښوري

کله چې کجير وهلې زانه خوب کې راسي
کله چې د چا د مينې هيله نيمه خوا سي

کله چې شيدو پسې وچ موری ماشوم ژاړي
کله چې څوک چا نه سپينه خوله په نره غواړي

کله چې کوم سيند له وچکالۍ سي لارې،لارې
کله چې د چا شونډې سي ولې په مردارې

ځو چې کـــوم غزل کې سې ښکاره تر هغه پورې
بس زما د شـــعر ښــا پېرۍ ته مې په زړه اورې

د غوايي ۱۳ مه، ۱۳۸۵ لمريزلېږديزکال

دود

زړونو کې درزا سوه چې د آس د ششنېدو غږ سو
والوتلې بنې چې د ورا د رسېدو غږ سو

سترګې د نتکۍ د باز لیدلې توتکۍ په شان
داسې رپېدلې لکه باد کې د کېږدۍ په شان

هغه وخت وریاد سو چې یې تره "غمی" وژلی وو
وروسته له جرګې یې قام پدغه سلا سوی وو

بدو کې نتکۍ به زوړ چنار ته ورکوي تره یې
ظلم دی کبلۍ به خوله د مار ته ورکوي تره یې

دا خواره میراث وه او د دود په بند تړلې وه
بس یوه روانه جنازه وه غم لړلې وه

میاشت وروسته ها زوړ چنار د مرګ په سپلۍ پرېوته
تور د کوندتابه شال په کوژدنه نتکۍ پرېوته

اوس دغه میراث کبلۍ "انار" ته ودوي تره یې
وینې د "غمي" ددې په نذر پاکوي تره یې

خــــــواره ناوکۍ وه لــــــکه پاڼه رپېدله چـــې
ښــــــه د ګل غوټۍ وه شپېه وروســـــته رژېدله چې

ځــــــانګه یې په یاد وه چې په بدو واده ســــوې وه
کال وروســــــــته واده نه له وهلو چې مړه سوې وه

پټه خـــوله وه ورا ناوې پخــــبلو پښـــو روانه وه
جـــوړه جـــــنازه وه چې په ســـــرو لمبو روانه وه
***

زوم وو لــــه بهر نه را روان د وطـــــن لـــور باندې
دې ته وو په لاره چـــې دعا وکـــــړي په ورور باندې

وروســـــــته رســـــېدو نه د دعـــا په ټغر کېناستو
دود ســـــره ځـــو ورځې د ژړا په ټغر کېناســــــتو

دې ټولـــه مـوده کـــې په تنکـۍ د بدو وار نه وو
خوار تنکۍ زړګۍ یې ســـتغو سپورو نه کرار نه وو

ویر موده پوره ســـوه یو ماښـــام وو چې ورو ټکېد
وروسته بیا کوم ځوک نږدې کوټې ته په زور وټوخید

زړه د نتکۍ وښـــــــويېد د مرګ خوله پرې راغلله
لښــــــته د ګـــــلابو رپېده څيله پرې راغـــلله

ســــــر باندې يې د چا د تاوده لاس تودوښه پرېوته
نور په ځان پوه نه ســــوله په درز بې هوښــه پرېوته

کله چې په ســـد ســـــوه نا اشنا غوندې مالت کې وه
دا ســــــې ورپه زړه ســـوه ګڼې مړه وه په جنت کې وه

هکـــــه پکـــه پاتـــــــې وه د ذهـــــن يـــې وزر نه وو
هرڅـــــه بدل ســـــوي وو په ســــترګو يې باور نه وو

***

غـــــږ ســــــو زه انار يم ته زما د ژوند ملګــــــرې يې
ســــــمه ده چـــې قـــــام ماته په بدو کې راکـــړې يې

زه به تا هېڅکــــله ســــــتا د تره په بدو نه نيســــــم
دغه ناســــــم ســــــوي دود نه سترګو کې بس ښه نيسم

دا بـــــد نه دی دا د بـــد مـــــينځــــلو يـــوه لاره ده
کــــرکه په الفت چـې بدلـــوي دا هـــغــــه چــاره ده

دا دود خــــو ســـپین روبو زموږ ولی دود مــنلی وو
مــوږ وو چـــې دا ولــــی مو ناولــــی کارولـــی وو

ګــوره چې پښــتو کې ستا پلو څومــــــره ښاغلی دی
اور د دښمنۍ ورونو کې وژني څومــــــره ښــکلی دی

څکــه زه ګــڼم د نور لــــــه کلـــي نه راغـــلې یې
وینه چـــــې په مـــــینه مینځې ته هــغــه آغلـــې یې

لاس را کـــــړه ملګرې ولی دود مو ببړته ولی کـــړو
دا د دښـــــمنۍ او دا د بدو غـــــږ به غلـــــی کـــړو

راســــه چـــې په ګـــــده دغه هــیله او اند وروزو
بس په مــــینه مینـــه دغــــــه داغ لــــه زړونو وتوږو

ته ماته ډیوه یې پرښـــــــــته یې مــینه مینـه یـــې
ته لکه کـــوتره د ســـــخې د زیارت ســــــپینه یې

راســـه او زموږ زړونه هم ځان غوندې سپیڅلې کـــړه
نور د ســـتغو ســـــپورو د بدل غږونه غلي کـــــړه

راســـــه زما د عمــر غلي کــړکې ته نوا ورکـــــړه
شـــرنګ یې کړه شپېلۍ کړه دې مړه ژوندون ته سا ورکړه

ځه چې بې له مینې نه بل څه ته ځان وزګار نه کړو
دا نیمګړی ژوند له هېڅ او هېڅه ځني ځار نه کړو

د وري دیرشمه ۱۳۸۵ لمریز لیږدیز کال

زلزله

د زړګي کـــور يې را ويجاړ کــړ زلزلې غــونډې ده
دا زمـــا مينه د کابل تېرې کيســـې غـــونډې ده

چـــې لاس وروړم ريږدي رپيږي له رڼا جـــوړه ده
هر ځل له تېر نه لا خوږه ســـي د توبې غـــونډې ده

لکه درزا مې زړه کې اوســـي نور مې تېښته نه ستړه
آن په لمانځه کې مې غلط کـــړي د کعبې غونډې ده

ته وا بــې مينې جـــوړې کـــړي دي دوزخ ته لارې
زاهــــده ماته د ګلـــــونو د لمبې غـــــونډې ده

دومـــــره نازکه ده چې آن وږمــــه پرې ورو چليږي
له وېرې ګــــوتې وروړی نه سم د ښيښې غونډې ده

د وخت منګل کړه هــــديره د ګـــربوان لارې، لارې
وروســــتنۍ اوښکه مې بې ګوره جنازې غونډې ده

تورتم کې ورکــــو مســــا پرو ته چــې لار ورښيي
دغه ســــپوږمۍ نه ده دا بالکل د هغې غونډې ده

ملــــیاره خـــــــدایزده چې دا ګایه به ګلونه راوړي
بس تشه باټه ده ددې مــــــهال جرګې غـــــوندې ده

د لیندۍ ۱۲مه ۱۳۸۴ لمریز لېږدیز کال

بیتونه

خدايزده کـــوم کجير دغه کـــوتره ځـــورولې ده
چا يې د غـــزل غـــوندې ښـکلا ورانه لوستلې ده

دا خـــو نګه شـــرنګ نګه نغمه نګه ســـندره وه
خـــداې خبر په څـــه دغـــه بلبله غلـــې غلـې ده
***

ځئ چې د ټوپک شـــپیلۍ کړو ماته د شپېلۍ په غږ
زړې د خـــندا وکـــړو پاڅـــو د لـــنډۍ په غږ
***

ګوتې وروړې نه سم چې نازک حسن يې رنګ نه سي
دغـــه نازولـــې د ګلاب پاڼو کـــې لويه ده
***

قند خـــوره د خـــولې د سوال ســـره تروه سوه
نارنجګله له حـــيا سپینو کې ســـره ســـوه

چې تر غوږ يې د کابل د بلبل غـــږ ســـو
په کوچي لالي کيږدۍ غوندې خـــوره ســـوه
***

که څــــه هم چې بې تېغه به جهان په وینو رنګ سي
خــــو بیا هم که راوګورې احسان به په ملنګ سي

***

څــــــو مې زړه د صبر په تار وګنډه
ســــــر نه مې د مینې خمار وځنډه

ووت تورو خاورو نه رېدی سو جوړ
هرڅـــــه مې خوړلن په ایرو ومنډه

***

بیا مو یو ستوری د ادب له روڼ مداره ووت
د عاطفې ســـــرتور ملنګ مو له کتاره ووت

د مراد پیڅکي یې رپیړي د پښــــــتو په ولي
ټوکلی زړه ســـوی ځیګر له دې مزاره ووت

***

ښــــــکلې شوخ نظـــــر دې د حیا له تیکي وباسه
مخامخ راوګـــــوره د زړه چـــــــنار پرې ووله

ســـــره اننګي ټاپي کــــړه د زلفو مچینوزغې ته
سپینه خوله دې ګاټي کړه ملنګ ملیار پرې ووله

***

سپین کمیس د حــیا ناوې چـــا په وینو لمبولې
که کوډل کې دې د سترګو پېغله اوښکه وير وژلې

د لېمو حبش سرتېري دې مورچل کې ویده ښکارې
ګردچاپېر ســپینه خزه يې سرو لښکرو ترې نیولې

***

لا مې د سترګو په نغلو کې دومره اوښکې سته دي
چې دې د مخ کابل په ځـــل د رڼا ولمــانځمــــــه

***

د زړه نغلـــــــو مې چا په غشو د بڼو ویشتلی
د مخ کابل مې د رڼا نذر له ســــتورو غـــــواړي

***

د ستورو کور مې له شیطان ځراغ نه نذر غواړي
د مخ کابل ته مې د زړه له نغلو نور نه رســــي

***

ددې نتلي زړه کلـــه هیریږي ترمـــې اوښـــــکې
ځک، ځک د کور په بام يې راڅڅیږي ترمې اوښکې

***

مېلمه، مېلمه بانه دې لړ په وار رالېږه زړه ته
کوربه ته خــــــو لړ وار د هرکليو ورکــوه ته

***

کږ کړي ببره سي چې لاس وروړم
ليلا د کــړوکې چرګې لوبې کوي

***

ډېره موده سوه چې مــــو څښې غورځولې ندي
د اتڼ دوړې مو آسمان ته پورته کـــــړې ندي

راځئ چې دا ښادي شريکه کــړو په مستو ټپو
قسم بې تاسو د محفل شېبې مو ښکلې ندي

***

هــــــر کله راسئ ما لېمې دې غـــــــوړولي لارکې
اې ښکلو ستورو را مېلمه سئ نن د نور په ښار کې

***

ځان نه مې بد راســـــي له خپلې تندې و شرمېږم
چې دې په سرو شونډو د خپلو شونډو داغ ووينم

***

نازکې په خــورو زلفو دې وار د لوبو راکـــــړ
کمکی یم دم مې نه زده دا منګري به ټس راکړي

***

خوږې ګناه ملـــــيار دې څه کوي او څه دې ساتي
ملا ته په لاس ورنه سې چې یو ځل به دې ګرټ کړي

***

ما درته نه وېلې چې مــــه راکـــــوه زلفې په لاس
دا ملا وزمه زړه مې شونډې له پېزوان سره خوري

په ښــکاره جام، پټې توبې ماتوي نور څه نه کړي
بس یو همدومره دی چې هرڅه د قران سره خوري

***

یو څوک دی جام ښکاره او توبې پټې ماتوي
د حـــسن آیینې روغـــــې رمټې مـــاتوي

***

چم نه د سـپین روبو دې نیمګړې توبې وویستم
ته خو خدای وهلی وې زړه زه دې له ښې وویستم

تا باندې خـو زهد لا د مخه حکم کـړی وو
زه تورن له دې توره د ښـکلو جرګې وویستم

***

که چېرې سـمنګی چا په کودوړي بدلولای
نو مـا به د اوس هرڅـه په چیندوړي بدلولای

له پیله که د سترې ځوانۍ سترې راښکاره وې
قـسم دی دا پیچومی مې په زوړي بدلولای

***

دا دی له تندې به ببغمه سـو او جام به اخلو
مینه وروري به پالو یو د بل سـلام به اخلو

د زه او ته تغر به تول سي ځای به یي موږ ونیسي
نور به څـوک نه وایي چې هلئ انتقام به اخلو

***

ځانګې نګه ګل سه چې د شعر په شـــور مې پوه سې
شرنګ وهه شپېلۍ سه چې په ټنګ تکور مې پوه سې

غاړه غړۍ راســه چې د عشق په زور مې پوه ســې
خدای دې کـــــړه مینه چې د زړه په اور مې پوه سې

***

سو به د پښتون زړه بس د سترګو په جنګ نه سي
هسې په موســـــکا باندې چاره د ملنګ نه سي

سوې وچې شونډې به له سواله په څنګ نه سي
څو چې سر تر پایه ستا د شونډو په رنګ نه سي

***

زه نګه آمین یم خـــو که ته چېرې دعـــــا سې
ټول غـــزل، غزل یم خـــو که ته را ته نوا سې

دار ته دې منصور یم خو که ته ښکلې سـزا سې
زه به لولپه سم خو که ته چېرې ګنګا ســـــې

***

ښکلې پاس په زنه ولې سپین خالونه نه ږدي ؟
ځکه چې ساده مومن ته ځوک دامونه نه ږدي

راشه زموږ د ونو په لاسو کې غوښې شنې دي
چا وېل مســـلمان ته مسلمان بمـــونه نه ږدي

د مینې ډالۍ

لیلا زمـــــا د مینې ډالۍ ځان سـره ساته
په دام کې رانېولی په ایمـــان ســـره ساته

د ښـــکلي مخ په پاڼو دې کوم بد نظر پرېنوځي
ســرې شونډې روو سترګو نه پېزوان سره ساته

د شـــوخ یاغي نظر سره ورېښمینه حیا ښایي
بس هر وختې شیطان له مسلمان ســره ســاته

د نرمو شـــونډو بیه له یوه ســره وانوړي
د تېرې شپې واده دې د جانان ســـره ســاته

د مرغومي دریمه ۱۳۸۵ لمریز لېږدیز کال

چل

جنګ د تروږمۍ ته څو رانه ودروئ
دې د وخت لیوانو ته شپانه ودروئ

سیال به سئ د سیالو سرکتار به سئ په نره
بس یو وارې دغه پښتانه ودروئ

دا لیونی زړه مې تل د سترګو جنګ ته کاږي
مړ چې سوم په قبر مې بانه ودروئ

دا ولسواکي نه ده دا ښه چل د تالان دی
څو ګونګي، څو روي، څو کانه ودروئ

د سلواغې اوومه ۱۳۸۵ لمریز لېږدیز کال

غزل

په مست حسن چې سیوري د زیړي مازیګر خپور سي
هر څه غزل غزل د تخیل هنر مې نور سي

تور خال یې د نری ورو ځو تر منځ مینان بولي
کټ مټ لکه بلال چې د آذان په وزر سپور سي

دې میرې دښایست ته برخې دا سې څه ور کړې
په لید به یې د حسن انځورګر خپله انځور سي

که چېرې دې ښایستو کې نه پلو له مخه پریوځي
د ډېرو د ککیو راڼه ستوري به تک تور سي

د حسن خدایه دا سې څه ورپېښ کړې ویش د مې ته
چې زه په جام نسکور سمه یا جام په ما نسکور سي

قسم دی د ملیار په شان به وریږي تول ماړه سي
که چېرې د حسنونو ذکات ویش دلته کې زور سي

د سلواغې لسمه ۱۳۸۵ لمریز لېږدیز کال

غزل

څه وو ایم ستا مینه کې څومره کړېدلی زړه
پېښه وه د سترګو خو په غشو لګېدلی زړه

تېره شپه یې بیا له ګرنګونو غورځولی وم
څومره په زاریو مې له جام نه ګرځولی زړه

هره شپه په ما پردۍ برستنې لټوي روی
څنګه چې سهار سي بیا له لوږې بوټ وتلی زړه

شیخه ته او خدای که به رښتیا راسره نه وایي
ته هم ورته پړ یې که دې چېرته دی کړلی زړه

خدایه که دا حسن دې په یو ځای کې غونډ کړی وو
ولې به شینګړ وو ور په ور به ګرځېدلی زړه

سترګو کې یې ساتي نازوي یې په سرکو شونډو
داسې ښاپېرۍ باندې ملیار ملنګ بایللی زړه

غزل

خبر سوم له دې ورو ســـــته به خيرات ورکوي ښکلې
هرکال به د ښايست په تول ذکات ورکـــــوي ښکلې

الله دې خير کړي بيا کوم د خالونو راوي مــــــړ دی
چې نن غوټۍ غوټۍ خندا په ســخات ورکوي ښکلې

اشنا دې پســرلي کې د ســـــــخې مېلې ته نه ځو
همدلته د خوږو شـــــونډو نبات ورکوي ښـــکلې

درځه چې دا د ســـر بيه ورپرې کړو ســـــاده عقله
بدل کې يې د شـــونډو ماله جات ورکوي ښـــکلې

د ميني خدايه داسې زيرى داسې څـــــه رازده کـــړه
و کوم ته چې د شونډو سر سوغات ورکوي ښـــکلې

ويريږم چې ســـــاده کورګی مې بيا بدرنګه نکـــړي
د ســـــر په بيه ورد سومنات ورکوي ښــــــکلې

ملـــــياره تږى زړه دى د ازل وږى مور نه ســـو
د حـــورو چم که څومره سات په سات ورکوي ښکلې

غزل

چېرته که د لوی انځورګر سـتر ګې په تا پرېوځي
هيښ به سـي چې دا د حسن لمر به په چا پرېوځي

هر توری يې ماته بس دعــا د پير بابا ګــرځي
کله چې دې سرې شونډې ليلا په ښــېرا پرېوځي

ښه دی چې سـندرې نه درځي تا ښايست ميرې ته
سـتوني د شـپېلۍ نه به آيت د نوا پريوځي

نه چې سـتا له لاسه بخته بيا روژه په خـوله سولم
ويره ده سـپوږمۍ د دې اختر به په ما پرېوځي

سـتا وينا ملـياره د برو پړو نه زيندۍ اخـلي
کټ مټ لکه غـر د معافۍ په سـزا پرېوځي

غزل

سيورى ته د لمر له ځانګو پاڼې غزېدلې
تا چې د کنډو له سر نه ما ته را کتلې

لارې لارې تللې رڼې اوښکې دې په ښکلې مخ
چا دې د ښايست سپپاره ورانه وه لوستلې

زما ښۍ د شونډو وه او ستا د غاړې کرښې
څکه سپينې پاڼې دې د حسن رپېدلې

آن د شونډو پل ښکاري په سپين نازک بدن دې
خدای خبر د حسن خاوند څه کې يې مينځلې

ستا له برکته ډير په سپينه ږيره مست سول
اې د نشې ميرې ته له کومه يې راغلې

غزل

په خوب کې ښـــا پېرۍ وینم دیوان مې ویښــوي
بس شـــونډې رانږدې چې سي پېزوان مې ویښوي

چې ســـم جوړه ګومبزې د ژوندي زیارت سي ډډې
رامات مې تاویزونه ســــي پېریان مې ویښــــوي

ښـــکاریږي له ګلمخو نه همدغه مې قسمت ســـو
چې واورو کې ویده ســـم او باران مې ویښـــــوي

زاهده ســــتا په دم مې په یاغي زړه څـــه ونه سي
ښـــیښه چې چـــېرته وینم ایمان مې ویښـــــوي

له کله نه چې مــــا د زړه مـــــــنلې ورته پړ یم
ویده په اوداســـــه سم خو شـــیطان مې ویښوي

رندانو راته وایئ شـــــیخ چـړي اوکه زه ګــــرم یم
چې ســـــم په جـــام ورپریوځم آذان مې ویښوي

ملـــــــیاره یو څو پاڼې د سنځل ګل ورته ښې دي
دې درد ته چې ریښې، ریښې ګریوان مې ویښــوي

غزل

د خیال په تږې للمه مې وریږې غلې غلې
یوه د هسکو میره د اوبو په شانې ولې

څه نغوته ده د مینې څه غزل څه توتکۍ ده
څه د ننګه سارانۍ کوچۍ کیږدۍ نه راوتلې

هغه چې تش په یاد یې زما ژبه سې آغلې
بس کټ مټ د ماشوم مینه ده دومره ده سپېڅلې

احساس مې د غزل راتخنوي د ناز په ګوتو
په زړه مې وروي د پاس ګودر د غاړې ولې

په کومو کې چې زانګي لیونۍ شپې د مینې
هغه چې دي د مستې غنمرنګې په رنګ ښکلې

نو څنګه به د لمر په ټال کې نه زانګي نوا مې
چې داسې ګلورینې نازنینې ده پسوللې

ولور

ښاپېرۍ ډېر ډېر مې زړګی تنګ دی
د ګودر غاړې پسې مړ مړ یم
دا چې زیارت نه دې بې برخې ګرځم
د مینانو خدای ته پړ پړ یم
سمه ده دا ځای د حسنونو جنت
خو پدې ښکلو مې چاره نه کیږي
دې کې د ستا د خولو عطر نه سته
پدې هوا مې ګوزاره نه کیږي
***
دلته رنګونه دي خوندونه دي ډېر
خو د حیا پسې مې زړه وتلی
تل مې خیال کې دا سې ګرځي ګلې
چې مې مین نظر په غره ختلی
چېرته کې لرې څوک شپېلۍ غږوي
د سوي زړه له تل براس باسي
ورشو د دنګې غنمرنګې جینۍ
د هر ځلمي د نظر آس باسي
***
ګلې زما تږې سترګې تږې ګرځي
پدې بېشرمه جلال ډ کې نه سي

خدای دې په خاورو باندې نه ډکوي
 څو ستا د ټنډې په خال ډکې نه سي
خو اوس مې ملا د همت ټینګه ساته
بس یو څو نور رکاته نفل وکړه
لږ دی چې بیه د ولور پوره سي
نور د ببلتون کوډله ورانه ښکاري
کډه مې بار ده دې نږدې ورځو کې
درځم په سرباندې دې شال اچوم
ماشومه مینه په بل ډول لمانځم
د زړه څنار کې درته ټال اچوم
د پیربابا په توغ په خپلو لاسو
زما په نوم یوه ریښکۍ وتړه
هلته کې لپه د دوا پورته کړه
زه به له دې ځایه آمین پرې وایم
بس دغه سوال کوه اوږده لاره کې
د لوټمارانو په داړه وانوړم

۱۳۸۲ لمریز لیږدیز کال د وري ۲۱ مه نېټه

غزل

ته مې چې لیدلې یې د ژوند مانا مې بله ده
بس د زړه په ژبه مې دا ستا د یاد بدله ده

شکر ستا د مینې د آیت په اوبو ولې سوم
ته مې چې قبله سې عقیده مې تل تر تله ده

خدای قسم په غلا یې خوند له شاتو نه تېری کوي
سره غوټه د شونډو دې خوږه لکه سنځله ده

ټال کې د خیال ځکه څنار څنار غزل زانګي
د نګې غنمرنګې قد دې سم د ګلو وله ده

یو ځلې مو پرېږده خوله په خوله سو بیا چې هر څه کړې
عقله د تاک پېغله ډډې شونډې کله کله ده

زه یې ونه کړم ته یې ونه کړې ملا خو لا پرې غوړ ندی
مینه دې دنیا کې پیدا کړې خدایه څه له ده

ستا کتاب که مست د مینې شېخه چېرته پړ ګڼې
پوه سه دا خوږه ګناه مې کړې څو څو ځله ده

یوازې

لاره کږلېچ ده ګلې خبر دی یو څـــو ګامه راســـــه
مزل مې سترې دی خو ګوره تر ماښـــامه راســـه

پدې پوهیږم تر قیامته څـــــوک د چـــا مل نه یي
بس دومره وکړه چې د ژوند تر وروستي جـامه راسه

لا مــــو خبره په ســــــلام کې ده ولاړه ګـــــوره
ســــــلام پوره کـــــړه د ګډ عمر تر کلامه راســه

مـــــلګرې ګـــــوره تروږمیو دې زړګـــــی تړلی
واده پوره کړه اوس راغــــــلې یې تر دامه راســـه

یو څــــــه به زه په زړه کې تېر کړم ته آمین پرې وایه
یو څــــــه دې ته نیت ســـاده کـــــړه له ناکامه راسه

راځــــــه چې تېرغـــوندې له یو بل نه ځاربږو ګلې
مرګی بهو نه رانږدې ښـــــکاري ســـــلامه راســـه

قـــــسم چې ســـاء مې یې بې تا مې ګذاره نه کیږي
د مینې لمونځ مې قـضا نه سي روڼ امامه راســـــه
د غوایي شپاړسمه ۱۳۸۲ لمریز لیږدیز کال

ربنتیا

یوه خبرد نازولې لیلا
پښو نه مې تاوه ده ځنځیر غوندې
چې نن سهار یې راته وویلې
داسې مې بد ایسې خنځیر غوندې
له هرچا هرچا مې ګیله خو یو
له ګرانې مینې مې دا هیله نه وه
قسم چې زب زب سترې سترې یې کړم
داسې درنه وه د شوګیر غوندې
ما ویل چې زړه مې ښه پر ځای تړلی
له دې سودا به څه توښه وتلم
د ژوند انځور کې حقیقت وه راته
هغه هم تته سوه تصویر غوندې
که چېرته خوب یې د خوبونو خدایه
ددغه تور خوب دې لمن و سېځه
سمه سمسوره یې کړه رنګه راته
د رهبرانو د تدبیر غوندې
د اوس لپاره مې توبه ده ترښه
نور به یې نوم په مینه وانخلم
خو لکه ساء مې ده د زړه درب مې ده
زه لا مرید یم که سې پیر غوندې

د مینې خدایه له قلم دې ځار سم
ماته یې څه خوارہ رنځونه کښلي
ښکاري د ټنډې کرښې ورانې تللي
د خړ کابل سوي تقدیر غوندې
د ملاډوله دجالانو کړنې
او د نازولو دا نخره یوه ده
د مینې باز مې راته مړ ښکاري
د تور او سپین منځ کې توپیر غوندې
هره ککره دې خپل اند روزي
هر څوک دې خپل خپل کوناټې ګروي
ښیښه مې خوښه ده قصاب خو نه یم
د ترهګرو د تکبیر غوندې

غزل

پام کــــوئ شـــړی ببرته وړی نه سي
خـــدای مه کـــوه ډوبه مو بېړی نه سي

دومــــره مو په اور د کرکې مه سېځئ
بس دی سره ســـکروټه شـنه نړی نه سي

خیال ســـاتئ چې دا خــړه جونګړه مو
بیا د کوم ښـــامارد خولې مـړی نه سي

نه چې ګاړګوتي پیکي ببقدره ســـــي
پام چې یې لیلام ټیک او دړی نه ســي

ډیر ګـــــرم به په وړه ســـزا ولـــمانځو
چـــــبرته که نیمګړې دا لړی نه ســي

زمـــا د نظـــــر آس به کـــــې ونه تړې
څــو چې دې زړه جبل زلفې کړی نه سي

عقله راځــــه یو ځـــل د زړه ومـــــنه
ګـــــوره درنه تبره دا ګړی نه ســــي

دومــــــره يې د تورو په ځل ولمانځه
ځو چې د رســـــره غاړه غـــړې نه سي

اخ به د ملــــــيار د زړه ونه وځــــــي
تاو دې له کمځو لکه ځـــــړې نه سي

د غبرګولي شپږمه ۱۳۸۲ لمريز لېږديز کال

غزل

له مستو سترګو يې سودا پرېوځي
خدای خبر پړه به يې پر چا پرېوځي

ماته مې سوی تندی ښه مالوم دی
دا آسماني تکه پر ما پرېوځي

نور يې په کړې ګناه ونه نيول
زما په سوچه ثواب سزا پرېوځي

ښکاري له موره يو تورمخي پيدا
چې تل مو برخه پر ژړا پرېوځي

موږه دجال ځان له امام نيولی
ځکه دعا راته ښېرا پرېوځي

جوړه کيږدۍ مو ستړې وترې سوله
او د شپېلۍ له خوله نوا پرېوځي

غزل

که چـــېرې سین نه یي په څاڅکي ګوذاره کوو موږ
بس او ســــپنخړي یو په ځک د زړه چاره کـوو موږ

مه کـــړه قسم که به دې شـــونډې سلامتې یو سې
چـــا ویل ګونګي یو د نادودو ننداره کــــوو موږ

موږ مینان یو آن جـــګړه کې نوم د مینې اخـــــلو
پیل هره چاره د ښایست په ســـــپاره کوو موږ

خال مو امام دی د سـجدې ځای مو محراب د وروځو
اودس په ډول او لمونځ په غـــــږ د نغاره کوو موږ *

دا یو قلم لرو ښـــکر نلـــــــرو له زړه نازک یو
دا ســــې ونه ګڼې چې هسې نظاره کـــــوو موږ

* له ډول ځـــخه موخه د غـزا ډول او له نغارې څخه موخه د وطن د آزادۍ لپاره پر دښمن د چلېدلې ماشینګڼې غږ دی.

غزل

څوک چې د مینې مستي سر کې لري
د سربښندنې اور ځیګر کې لري

چا چې وي عشق لکه آیت منلی
په دې دنیا حورې وزر کې لري

زړه چې له هره بریده اوړي پسې
ښا پېرۍ دا سې څه نظر کې لري

هلته که شېخه یو څه ستا سره یې
غلمان به څه شی په بستر کې لري

دا چې له شعره یې سکروټې اوري
کوم لیونی ارمان ټټر کې لري

ته یې سجدو او شوګیرو کې غواړه
ملیار یې بس د زړه پرهر کې لري

مورې

د زمزم په شانې ولې
د زیارت غوندې سپېڅلې
ماته هرڅه نه آغلې
مورې ورځ دې بختوره
***
ته مې دم ته مې قدم یې
ته مې ژبه د قلم یې
اې نګه نګه سندرې
ته پاییښت ته مې عدم یې
***
ته د خدای غزل یې ښکلې
کټ مټ ګل یې د سنځلې
ټول عالم ته نازولې
مورې ورځ دې بختوره
***
که دا ستا شوګیرې نه وې
دعا څه که ښېرې نه وې
که دې ګوابن او سکوندل نه وو
د پښتون به دېرې نه وې
***

ته له نوره يې راغلې
خدای په ښو يې ارزولې
يې زما زړه کې کرلې
مورې ورځ دې بختوره

***

اوس مې هم منډه تر تا ده
خوږه غېږ دې زما پناه ده
که دې چېرته زنګون نه يي
خدای سته ژوند مې ټول ژړا ده

***

ما له هرڅه يې منلې
تا مې مينه ده پسوللې
اې زما د دمې ولې
مورې ورځ دې بختوره

د غبرګولي ۲۳مه ۱۳۸۲ لمريز لېږد يز کال

مور مړي

د نور کوډله مې تیاره، د رڼا نذر غواړي
خو د خواست لپه يې ړنده ده
او دا هم نهويني
چې د زړه سوي په نوم ګاونډ ورته د لمر پر ځای
شیطان ځراغ ورکوي
او د سيندونوله ها پورې غاړې
راغلې خړې خړې شوبلې
دا د سولې مارغان
ددې جونګړې زړه ته داغ ورکوي
خدايه ترڅو به ستا د نور چينې په ما وچې يي
خدايه ترڅو به شنه منګي رانه په نذر کې وړې
دا نذر پای لري که مور، مور مړي
بس بلهارۍ، ته هست يو؟

غزل

ته يې شـــــمېره پيره څو روا څو ناروا كـــــوم
تور امـــــام د خال پسې په مينه اقتدا كـــــوم

ښـــې زمـــا د برخې د دوزخ لمبې غړاندې كړه
خدايزده شـــېخه دا خوږه ګناه څو ځلې بيا كـــوم

دنګې غنمرنګې او د رزاوښــكې مې خوښې دي
څومره درته ووايم هم ها كـــوم هم دا كـــــوم

مخ غوندې دې ډېر له زړه نازک يم ښېرا نه راځي
ته مې په ځيګر وله او زه درته دعا كـــــوم

خير زمـــا امام خـيا له ته كه يې كافـــــر د عشق
زه خـــو مســـلمان يم پېلامه په بسم الله كوم

غزل

د هېڅ بدل کې خوږ اشنا رانه څه نور اخلي
بابا ! له موږ نه ستا د کړې ګناه پور اخلي

خدا بزده چې بخت به دې میراث مېنه په برخه راکړي
خو د مرګي په پلمه زما نه ختین کور اخلي

دا سې مالت کې د ژوندون پېټی پر سر ګرځوو
چېرته چې روي ګورګتي خاورې د ګور اخلي

لږ چې ستا وړ سزا مو زړه کې څه خوږه غوندې سي
دا نه غوښتلې نه بللې په څه تور اخلي

قسم چې سترو منډو ترړو سترې کړې یم نور
څوک په سکون رانه د غبرګې دنیا شور اخلي

مور مړی زړه به مې له دې بزمه بې برخې درومي
له ډېرې تندې له ساقي نه جام نسکور اخلي

ښکاري د دې دنیا تورمخي به لا جګ سي هلته
خال د تندي لره جنت کې حورې سکور اخلي

کړې سودا مو د دې وخت سره په ورانه اوړي
مو دې سوې ساندې راکوي او ټنګ ټکور اخلي

د سپینې خوله خوند یو په غلا بل په رضا کې پټ دی
کوم لیونی به څک د سرو شونډو په زور اخلي

د چنګاښ اولسمه ۱۳۸۲ لمریز لېږدیز کال

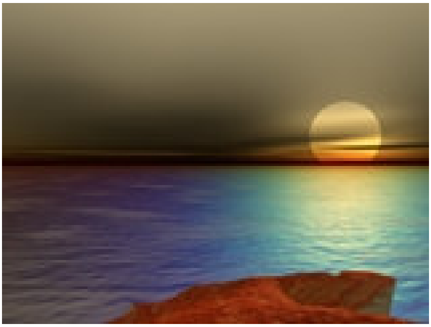

غزل

زړګیه وروسته پوه سوې په حساب د تورو سترګو
له لاسه مې وتلی اوس کتاب د تورو سترګو

چې چم نه د تنکیو غنمرنګو تږی وځم
په غاړه مې اخستی کوم عذاب د تورو سترګو

قسم دی چې د ښکلو حسن دومره یم ځپلی
په سترګو ورکوی نه سم ځواب د تورو سترګو

بس دغه مې راتګ دی د ببلتون په مزله وځم
د ښکلو میرې راکړه لږ ثواب د تورو سترګو

غزل نه د ملیار ځکه ولاړ بانه راوځي
هر توری یې مینځلی په دریاب د تورو سترګو

د چنګابښ ۱۸مه ۱۳۸۲ لمریز لېږدیز کال

شړومبه

دلته لا مير د ميدان روی ټوپک
دلته خبرې لا په تول کېږي
دلته لا ژبې د رښتيا ويلو
نګه سوګند لره جوګه نه ښکاري
دلته د حق خبر زر وارې خلک
د سترې ذهن منداړو کې شاربې
خو کچ يې شيندي د خيال کوڅو کې
تشه شړومبه وړي ولس ته نيسي

د چنګاښ ۲۱مه نېټه ۱۳۸۲ لمريز لېږديز کال

غزل

د مینې په آیت کافــــر مــــې یار نه سي کیدای
هــغــه چې یې خرڅ سوی خریدار نه سي کیدای

کــــاروان دی د لونګو او رانه بانه یې ســـــاتي
ناولی مــــو ددې یون ســــر کتار نه سي کیدای

نږدې ده ورځ رڼه ســـــي ور ناوړ ســـــي رادبره
دا مــــه ګڼه تیاره کې د څه شــمار نه ســي کیدای

قسم هــــره نادوده دې په وړه ســـــزا لمـــانځم
پښــــتون یم په بدل کې مې تلوار نه سي کیدای

څــو ځلې مې په ټینګه غېږه لمانځې دنګه پوه ده
چــــاره د تږې زړه مې په یو وار نه ســـي کیدای

ملـــــیار ورته منصور دی هره شپه پکې زنګیږي
چا ویل کــــړی د زلفو چېرې دار نه سي کېدای

د چنګاښ ۲۴مه ۱۳۸۲ لمریز لیږدیز کال

غزل

نن ډېره ســـــتړې ورځ وه خو په نره مې کـــړه تېره
کـــړې مې د لاســـونو ښـــا پېرۍ نه کړه چاپېره

ســـپوږمۍ د ســـرو تبې سوه او پوره زموږ نړۍ وه
د حســـــن په دنيا کې دنیاګۍ وه رانه هـــېره

د ديو اورمېږ مې مات کـړ د ښامار منتر مې پوخ سو
د مينې ســـېپاره مې ســـوله زده بې زور او زېره

بېلتونه لاس دې خلاص تېره دې توره پدې پوه ســه
هرڅه هرڅه کې يو ســـولو موږ پرته له کوشـــېره

دا نن صبا به ګل سي نور به زوزو ته ځـــاى نه يي
کرلې د بوســـې غوټۍ مې ووتې له شـــمېره

اوچت به يم چې يم ســـتا د ښـايست په آيت ولی
د مينې ســـپين مومن ته له دجاله نه ســته وېره

د چنګابښ ۲۴مه ۱۳۸۲ لمريز لېږديز کال

غزل

زه جـــل وهلـــــی وم هــغــه وه د باران بلــــنه
مــــا خــــو به خود په زړه منله د ایمـــــان بلنه

غــــــزل مې وېلې له ماښـــام نه ملا بانګه پورې
د ســــپوږمۍ وړانګو کې وه نغښتې د جانان بلنه

ماته د رز د لور ښـــیښه کې مخ د یار ښــــکاریده
هرڅـــــو که خلکـــو ورته وېلې د شـــــیطان بلنه

بیګا شــپه خولې ته یې د شونډو په پل ځکه ورتلم
مــــا اوربدلې وه قســــم دی د پېزوان بلــــــنه

د یارکافــــر حسن او زما مومن زړه هسې سوځي
یا به مـــنم یا به مني د مســــــلمان بلــــــنه

د سـپین او تور په نوم ستي زړګۍ به دانګي ورته
که په رښتیني چــېرې واوري د انســـــان بلــــنه

یارانو څــــه وایئ د کال روژه کـــــړو ماته که نه
امام مو نه ســــته چې خـــپره کـړي د آذان بلنه

ملـــياره لاس راکـــړه له دې سوي مالت مې باسه
نه چې سي ســـــــتړې په بللو د کـــاروان بلـنه

د چنگاښ ۲۶مه ۱۳۸۲ لمريز لېږديز کال

غزل

د ترسا ساقي دی بزم څوک به شپه کراره یوسي
شور قسم کړی دا سر به یو ځل بیا تر داره یوسي

د ځلمو اوربې سوې ماتې ستوري تت سول د یارانو
باد به ما پښې څښېدلی نن له دې بنداره یوسي

د ارمان ببړی کې ناست یم اې ویده بخته راپاڅه
ګوندې بیا مې تندی ګل سي او منزل ته لاره یوسي

داسې سُر داسې نوا داسې لی داسې څه را پیښ سي
چې شپېلی مې له کیږدی نه د سپوږمی تر ښاره یوسي

زرکه میرې دې ګاونډ ته لږ ذکات د حسن باسه
نه چې باز د هسکو څوکو تا لدې کتاره یوسي

دې مور مړې د سر ویرې زموږ خبرې ټول په تول کړې
بس نږدې دی چې آن غږ مو د سته غلو له ډاره یوسي

د زړه آس عقل تړلی د ښکلا ورشو ښکاره سه
چې د غره مسته لټکه دغه لال له ماره یوسي

نظر مات کـــړه نازولې چې لښـــکر لښکر بانه دي
چېرې خـــــدای مه کــړه سـندره د رباب له تاره يوسي

زما د عـــمر شـــيخي واخله د غـــزل د بڼ ملـياره
يو څـــو داسې توري راکــړه چې بس زړه له له ياره يوسي

د چنګانبس ۲۷مه ۱۳۸۲ لمريز لېږديز کال

اوربند

د غـــزل توري وري دي ســتا د حسن ايلبند ستايي
دا ورشــو به رنګه نکړي د ښايست ګوتې يې پيايي

ارزولـــی د نور ګـــــوتو دغـــه ولی او نتلـــی
ځکه زه ورســــره هوکـــړم زړه که هرڅه راته وايي

د خيال ښـــا پېرۍ ناســته ده زما د عقل چـــم کې
ما لســتونی دی ورکړی بس چې هرلورې مې بيايي

دا د ذهن ياغـــي آس مې دغـــه پرې ته رام نه ســي
زه که حـــوره تربنه يوسم نو غلمان به يار د چايي

شپخه راسه سوله وکړو نور زمورږ منځ کې څه نه سته
ما په زړه کې دی موندلی ها دنيا دې ټوله ســتا يي

دا زمـــا د غزل ســـترګه د ښـــکلا چينې مينځلې
زه په هرڅـــه کې يار وينم دا وينا ما ســـره ښـــايي

د چنګاښ ۲۸ مه ۱۳۸۲ لمريز لېږديز کال

غزل

زړه مې ترې دی په څک کې درياب اخلي
د الف ځای کـــې د حسن کتاب اخلـــي

زمـــوږ تکـــبير د ترهګـــرو تکبير ندی
چـــې د نورو په ژوندون به ثواب اخـــلي

چـــې توبې راماتوي په سـر د شـــونډو
يار مې لمـــردی د بخـرکي به آب اخلي

دومره ښـــکلی خو به کله داسې وکړي
چې د يو څپک ژوندون به حســـاب اخلي

زورور مـــو ځکـــه ډډې خېټې ګـرځـي
دلته لا ډنګر وزګـــوري قـــصاب اخلی

ملـــيار څـــو ځلې د مار له خولـــې وتلی
خامخا د يار له خولې به ځـــواب اخلي

د چنګاښ ۳۱مه ۱۳۸۲ لمريز لېږد يز کال

غزل

دا تا چې سرې منګلې په ښېرا ورته نیولي
همدې دې په ښایست ولي ناولي ډېر ترلي

هر څو که نظر مات له دې ځلمي سرونه څار سول
خو دنګې ښاپېرۍ حسن دې بیا دیوان بللي

ګودر به څنګه وچ نه سي اوبه به ولې نه مري
چې دلته د نظر غشو شینکي منګي ویشتلي

د زړه حال مې چې وویلې ښایسته سترګې دې مړې سوې
بانه دې پښتانه غاړه غړۍ سول غلي غلي

مولا دې خبر کړي نه چې د کوم باز خولې ته یې ورکړي
په غبرګو توتکیو تورحبش دي ټوکیدلي

نخرې دې د سپرلي وربځې د زړه په للمه اوري
د نور مستو چینو نه که جنت نه دي راغلي

مزار به مې په پېڅکو د ټیکري خامخا لمانځې
دا دود دی چې راته وروسته له مرګه سي ښاغلي

تندیه خدایږو ســــتا ســجدې که ځاځکی باران راوړي
شـېبه مخکې پدې تکبیر چا ســـپین کـبان وژلي

اوس هرڅـــه چې پېښــــیږي د ملـــیار زړه یې منلې
یو څـــک ته دې د شـــونډو جـــنتونه درتللي

د زمري ۹مه ۱۳۸۲ لمریز لیږدیز کال

غزل

دا کلی رنګ ښــــه دی د مینــــې لیونی نه لــري
دوی په جامــونو وېش د مى کوي منګی نه لــري

دا خـــلک ځکه له ګربوانه لـــه لســـــتوڼو تښتــي
دلته کې خېره زرکه ځـــاله مـــار ســـوری نه لري

خدایه درځارسم واک د وخت دې چاته لاس کې ورکړ
خـــــوځنده ځلي دي بنګیږي خـــو زړګی نه لري

دا څــــووم ځل ســو چې د شنو سترګو نظر يې وهي
ښـــکاري ښایســــــته مخ دلیلا سم سپېلنی نه لري

پښــتونه ښکاري چې دوی ستا د عقل ځل هېر کړی
لا هم ګڼي چې خر وګـــړی به مغـــــزی نه لري

د خدای غــــــزلو یې برجونو ته اوږه ورکـــړې
چا وېل شاعر زړه کې مېړه نه سته ســــړی نه لري

ماشـــــوم ریبار مې چې سلام په منډه منډه وروړي
د قصاب لور ده خود کـــور په وره کې سپی نه لري

ملـــــياره ســـــر ګوذار ته نيسې د ګوهـــر په تمه
خـــو د اشـــــنا ويشتلي ګاټي دې غمی نه لـــري

د زمري ۱۰مه ۱۳۸۲ لمريز لېږديز کال

غزل

دریادېږي له مالت مـــــو چې وتلــو یاران یو یو
ماویل تم ســـه تا ویل ځمه ورېدلـــــو باران یو یو

چې مشال څـــــاروان مووم د تیارو په تورو غشو
مســـــــاپر په بېله لارو بېلېدل له کـاروان یو یو

عمر تېر ســو له ســتارنه د چینو زیرو بم ورک دی
د اوبو ابی لا شـــمېري بم ویشـــتلي کبان یو یو

که څه زړه قحطی وهلی په خـروار به یې مورنه سي
خو اوس ښـــه ده را رســـېږي لږ تر لږه جانان یو یو

د ملالې او ناهیدې د پوښـــتنو وخت به راســـي
د ټیکـــري ناولي غله به راکاږي له ګـریوان یو یو

د ســـــپېرې رڼا له وېرې ترهیدلي به راټول ســـي
دا رښتیني به شرنګی ســـي خیر که اورو اذان یو یو

زه د خپل زړه ته د خپل زړه آیینو کـــې اشـــــنا وینو
شـــېخه ما در شـــریک نکړی تېروو به ایمان یو یو

د پښتو ښکالو يې اورم د ملیار نڅه غزل کې
د لیلي په چاودې زړه به راتوکیږي ګلان یو یو

د زمري ۱۱مه ۱۳۸۲ لمریز لیږدیز کال

غزل

نو څـــه به وو که می مو ښـــکاره لپو کې خـــوړلای
د نرمو شـــونډو ســـر مو په چکچکو کې خـوړلای

دربار کې به دې څه کم وای که ټول عمر ماشـــوم وای
روزي مـــو د چـــــیندوړي په ټوپکو کې خوړلای

هغه د سپوږمۍ شپې دنګه کوچۍ خړه کیږدۍ وای
څه شـــګې څه لشکې مو سوکړکو کـې خـــوړلای

ارمان که رښتیا ســـترګو یار په هرڅـــه کې لیدلای
دیدن به مو په تشـــــو او په ډکو کـــې خوړلای

واه څـــنګه به وو چیرته که ځواني مو وړکتوب وای
نینې او شــــنه ممیز مــــو اکو بکو کـــې خوړلای

د یار څـــنګ او لونګ دې وای ملنګ دې وای په نره
شـــړومبې مو په ختینو اوب غړکو کـــې خوړلای

قســـــم دی که خاطـر دې د روانو اوښـــکو نه وو
بارخـــو مې درنه ټول ګلـې مچکو کـــې خوړلای

د مړینې کور به رنګ وو څوک به بوره کونډه نه وه
ژوندون که د مرګي سر په مردکو کې خوړلای

د زمري ۱۵ مه ۱۳۸۲ لمریز لېږدیز کال

ځواني

يوه هېره هيله مې د زړه په تل کې
ژاړي سلګۍ وهي عرضونه لري
ها تېره سوې کيسه بيا په ذهن
خړه کيږدۍ غوړوي
هغه نغمه چې زما په بند کې وه او زه يې پير وم
هاغه چې کله به يې د ناز په ګوتو
تانده سندره دځوانۍ بلله
بيا تخنوي زما د خيال ورغوی
او د غزل کاکل ته ول ورکوي
ښکاري زړښت کې برخې ځل وهلی
نه چې د ښکلو خدای د چا نذر کې
يوه چټه دنګه غنمرنګه جينۍ
دې د لونګ ملنګ ته
دې د سندرو تال ته
دې ترږي جام ته دې نګه سلام ته
د سترګو رپ کې ورکړي
له کومه بيا ها سرګردانه سيوری
ها تت انځور لکه د چرسو لوګی
رانه تاويږي ما په غېږ کې نيسي
ورو مې د وريځو په وزر کينوي
او په رڼو سترګو ها مات خوبونه

راباندې ويني خو قسم دی پيره
کله چې دوی وينم نظر مې خړ سي
لکه غريب چې خپل ماشوم ته پړ سي
قسم دی دوی نه مې نظر شرميږي
د هيلو ښکلې مېلې
هغو رازونو چې خمارو سترګو
د ښو څوکو کې په ناز لوبول
زما په سترګو کې يادونه شنه کړل
د وږمې لاس زما پر تږي نظر
د بېخودۍ د پريښانۍ ورغوی ورو تېر کړ
د زړه کړکۍ يې راته پرانستله
نو ځکه مينه نا بللې راغله
او د ځوانۍ مستې يې
زما په غزل کې څانګې څانګې کړله
هغه رنګينې زمانې ها ترانې شنې سولې
توري غوټۍ وو بيا ګلونه سول اوس شرنګ زيږوي
خو هئ ارمان يوازې ياد پاتې دی
د هغې مستې چې به دې شرنګ ته
نګه شرنګی نګه نغمه سوه باد به راوستله
زما پر سر به يې کيږدۍ د باران
د نرګس عطر کې مينځلې راوړه
هغه خوښي لوټ سوې
خو يو برباد زړه يو فرياد پاتې دی

زما ژوند چېرې وو
او چېرې راغی
د ځوانۍ پایله څه ترخه ده پیره !!!

د زمري ۱۲مه ۱۳۸۲ لمریز لېږدیز کال

غزل

له پانګو نه راجــــوړه د باران کــېږدې ته ژاړي
کوچۍ مینې قســم نن مې نوا شــپېلۍ ته ژاړي

ته وایې ښــا پېرۍ باندې باران په شـــېبو اوري
ځولۍ ورته نیولې ده اســمان سپوږمۍ ته ژاړي

غزل غـــزل خــیال مې بیا د زلفو ول کې زانګي
د بل منصـــور بدلـه بیا د دار رســۍ ته ژاړي

په تشه خندا لمانځي وخت سلګۍ سلګۍ وطن مې
همدا به یي، بلبل که د ګل ویر ګلۍ ته ژاړي

ســپېره مېره کــودړي د وحدت د منګي شمېري
نتلی زړه د قــام مې د پښـــتو لنډۍ ته ژاړي

رواني جــنازې دي د ښـــترو او د لمنځـــو
په غم د رنګې ځالـــې توتکــۍ سیسۍ ته ژاړي

پلازمېنه د ښایست یې، مخ یې سرو وربځو نیولی
چا شونډې ترې څکلي دي پېزوان نتکۍ ته ژاړي

غزله د ملـــيار غشی سه پاس اسمان سوری کـړه
ترخـــو به للمې دښـــتې د اوبو ابیٔ ته ژاړي

د زمري ۱۸مه ۱۳۸۲ لمريز لېږد يز کال

غزل

رندانو کـــه په مـــېنه زموږ اور ولـــګاه
شـــــېخانو دا بل ســـوی اور څه نور ولګاوه

ایله ښـــایست پوره زما د زړه د تاج محل شـــو
له کله مې چې یاره ســــــتا انځور ولګـــاوه

منم د نن واده به دې ښـــایستوکې پوره نه سي
خو بیا دې پدې غلې محفل کې شـــور ولګاوه

جانانه ما کو څه ســتا په سجدو سجدو کړه ولې
نن ځکـــه زهد دلـــته کې خپل کور ولګـــاوه

راغلي نابللي به پرتوګ په غـــاړه یو ســـــي
د ښـــکلو ســـخاوت که لږ څـــه زور ولګاوه

صبا به یې دا خلک ټول د ګل په مرګي نیســـي
بې علمه شیخ چـــړي په ملـــیار تور ولګـاوه

د زمري ۱۸مه ۱۳۸۲ لمریز لېږدیز کال

رښتیا خوب

څنګه رنګه بنګه بېګا خوب کې وې راغلې
خدای دې راته ساته او دښمن دې ومره ګُلې

ټولګه دښایست دې وه او سرې سترګې د ګبر
زه دې سپېلنی وم خو نظر رانه وهلې

جوړه زلزله وه زړه کې شور وو د یادونو
ترمې اوښکې ستا یې پاس په بام ورڅڅېدلې

درمند د سکروټو وو شنې لمنځې او نښتر دې
اوروړته څادر وو سرو لمبو چینې ځبېښلې

درز غپ د مرګي وو دوړو څڼې غورځولې
کډې د لونګو او د زاڼو بارېدلې

ونو پاس آسمان ته وچې څانګې وې نیولې
پېڅکې د ټیکریو پکې پاڼې رپېدلې

غوځ ګلاب سرونه وو تنې تلې رنګې بنګې
دې" رقص مرده " ته بیا بګوې نڅېدلې

شـــــپول کې د ليوانو ، ســـورلنډيو اتڼ جوړ وو
پرې تې بورې ميرېږې ترېنه ورو ورو څـــښېدلې

څومره ستړی خوب وو څـنګه توره تروږمۍ وه
خدای قسم ســبا مې آن ترې وربغې تښـتېدلې

څو چې داړې داړې ازغي اوښ د مرګ ونخوري
مړې نه سي کړزې تېره شــــپه چې ګډېدلــې

څــــو چې د قصاب لمن محراب نه ښکته نه سي
ګل نه سي ها وينې چې له خــــال دې بهېدلې

***

لپه د دعــا کې به ماشـــوم ارمان ســوځيږي
بيا به تروږمۍ يي او بګــــوې به لنګــيږي

دا د وېرې خوب به دې نيمګــړې ښکلا ســوځي
دا د اور پړونی به دې شــور او نوا ســـوځي

د زمري ۲۴مه ۱۳۸۲ لمريز لېږديز کال

وخت

کنډ ا سې ژامې غـــــرونه زړونه کاڼو ســـــره خوري
شـــېخان د زمانې کتاب له پاڼو ســـــره خـــوري

چې يو ځای روي شونډې او پېزوان خـــوله ګرمه نه ده
تل خـــــــوا ره وړې ډ کې له موماڼو ســــــره خـــوري

خـــــزه کې د بڼو بتیِ د ســــــترګو تربڼه ســــاته
د وخت روی نظـــــر څپې له زاڼو ســــــره خـــوري

اوږه

ابکه پلاره ډېر مې ښه یادېږي
هغه سپېره هغه بېخونده سهار
چې دې په خوب کې په تندي ښکل کړم
او ویل دې ګوندې نن ددې له مخه
خدای مو په لږ څه اوږو و ارزوي
ویښه وم ځان مې هسې خوب کې نیوه
څو مې د کور له وره نه خرپ واوریده
ته رانه لاړلې بیا رانغللې
خدای خبر
چېرته به یې
دا نن یې شپاړس کاله سم پوره سول
خو ستا د چاودو شونډو
ستا د تېرو برېتونو
احساس په سوې تنډه بر ګرځوم
پدغه هیله چې به خرپ د وره سي
ستا د پېښو ښکالو به
سکنې ماښام کې زما د خیال پیڅکي
په چاودو ګوتو
په تودو لاسونو
د ماشومتوب څلي کې بیا وتړي
***

دې ګونګوسو پلاره اوړه اوړه کړم
چې ګوندې چا به يې
بټۍ کې سوی
يا به دې سر کې
چا يې ميخ ټومبلی
چېرته چې مابه په ماشومو ګوتو
ستا د پکړۍ ول کې څونډۍ ټومبلو
آه، څنګه زړونه دي له څه نه جوړ دي
دومره هم نه ويني چې زما تندي کې
ستا د زيړو شونډو کرلی زړی
لا د باران په تمه
لا د نياو په هيله
لا ستا د ښو د خوږ ښکالو په ارمان
ستا د راتګ زيري په زړه کې روزي
خدای دې دا وراني ګونګوسې دروغ کړي
خدای دې بيا راوله د زړه سپرليه
زما ځوربدلې کړېدلې پلاره
لور دې لا سترګې په ارمان غړوي

د وږي ۱۳مه ۱۳۸۲کال

مرګیه

هر څـــو که خوبونه په مړوند کـــوو
مرګه آخر ستـــا لپاره ژوند کـــوو

ګـوره چې بې ډول او سُرني رانه سې
یاره هرکلـــی دې ډېر په خوند کـــوو

موږ ته له ښو نه هم نږدې ښـــــکارې
هره شېبه عمر ســــتا په بنــــد کوو

خوږ اتک یې خامـــخا درتګ لـرو
خبر دی که نن مـــبنه په ابلبند کـــوو

ګوره اوس ایله د ژوندون چـل راغی
لږ تم ســــه بیا هرڅه ستا په اند کوو

غـــبږ به دې قسم په نغمو ډکه کـــړو
موږه شـاعران یو ښـــه چلند کـــوو

د وږي ۲۸مه ۱۳۸۲ لمریز لېږدیز کال

غزل

پلې وې راغلـــې هسې نه چې پلې پاتې ســـــې
خوله واخله ناره، ناره سه نه چې غلـــې پاتې ســې

هر پرهر دې توری د غـــــزل دی ســـمه ټولگه یې
زړه ! خدای نه دې غواړم په ښو ویشتلې پاتې سې

مې باندې اودس کـــړه اقتدا د خـــــال امام پسې
دلته کې که غواړې چې رښتیا ښاغلې پاتې ســـــې

دا چې دې د ښـــــکلو مخ ته تل سپېلنې گـــرځوم
بس قســـم دی غواړم چې ســـوچه او ولې پاتې سې

گوره ښـــکر به مات کـړې وخته ماته اړم کېږه مـــه
لـــړ دی ترهگر غـــوندې له بخته تللې پاتې ســـــې

خدای دې شــــېخه تا په تشو تشو توبو موړ نکړي
زړه غـــوندې مې تل له لوږې بوټ وتلې پاتې سې

زه به یم او شـــونډې ما ته پیر دغه دعـــا کـړې
ځه تل د پېزوان غـوندې په خـــوله ترلې پاتې سې

روې ورک سې لوخ غزل دې سترګو کې بوسې کرې
ببخ دې شین سه ونه مرې رسوا نتلی، پاتې سې

خوار مه سې ملـــیاره بس مین یې پاړوګـر نه یې
شـــپه نه یوه شپه به په کوم مار چیچلی پاتې ســې

د تلې ۱۲مه ۱۳۸۲ لمریز لیږدیز کال

غزل

سترګې په سترګو سولې سترګې مې په لار پاتې دي
بس له هغې شېبې مې هيلې پاس په دار پاتې دي

بېګا کوم تت ارمان يې تل کې سترګکونه وهل
لا د زړګي کابل کې څه نښې د ښار پاتې دي

سوو ښېراوو د ظالم ماڼۍ ويجاړه نکړه
پاس د آسمان په لور منګلې د څنار پاتې دي

ښکاري د سرو شونډو په راکړه څه جګړه سوې ده
د برګودر په غاړه څو دانې د هار پاتې دي

ورېځو راښکته سئ راغه باندې ښکاريان رانده کړئ
څو مات وزرې زاڼې دلته له کتار پاتې دي

آن مو د ونو وچو ګوتو کې ريښکۍ رپېږي
وطن زيارت سو ښکاري لا مرګي په وار پاتې دي

لړ ده سندرې به راشنې سي او سلګۍ به ومري
دلته لا زړې د غزلو له ملیار پاتې دي

د لړم لومړۍ نېټه ۱۳۸۲ کال

غزل

د ښو ټال کې مې د اوښـــــکو ماشوم مړ کړئوم
وايه اشـــــنا څو به ستا مينه کې مخ خړ کړئوم

دوخت روڼ مخو ته څوک هسې ګوله نه ورکــوي
خو زه سپين ســـــترګی په پردی، کټو و پړ کړئوم

ارمان تر اوســــــه چـــا جامه د عمل ورنګړله
ډله په ډله يو څــــــو توري لوڅ لغړ کــرئوم

د قصاب لور ده مـــــا په تشــه خندا نه ارزوي
څــو که دودی ورته هر پل کې د انګـــــــړ کړئوم

د زړه څـــــــنار مې دې سودا لکه ويني خوړلی
دا په څلـــــــــور کتابو پړ به څنګه ورړ کړئوم

د حســـــن خدايه بس په خپل ځايګي يې وارزوه
څو به سپيره مېره د ښـــــکلې پښتو ګړ کړئوم

د لړم اتمه ۱۳۸۲ کال

غزل

قسم دی چې د تندې ماتولو چل مې زده دی
که جام نه یي په لپه کې د څښلو چل مې زده دی

ملګرې شېخه ستا کړو سجدو ته مې سلام دی
د ښکلو د روژو د ماتولو چل مې زده دی

په سر مې خُم رامات کړه ساقي ما په بنګړو وله
څه روی نه یم یو دا د سکوندلو چل مې زده دی

د حسن ذکات وېش له دې ما ترې هم دربوله
که نور نه یې په سترګو د ځټلو چل مې زده دی

دې سپینو تورو ځړیکو کې مې درد دومره اخته سو
ولله د ټولو ولو او ناولو چل مې زده دی

څو ورې د ښکلو تورو د ښایست ورشو کې پیایم
خو نه وایم شاعر یم د غزلو چل مې زده دی

ملیار یم ما په زور او زېر د ګل مخ ختم کړی
عامي نه یم د هرڅه د لوستلو چل مې زده دی

د لړم ۲۲مه ۱۳۸۲ لمریز لېږدیز کال

دا پانه دا څنار

ساقي تنده مې پابلې د خماره پورې ځي
يو سرلرم چې مينه کې تر داره پورې ځي

چينې لا مرورې دي له غرو نه راکوزيږي
وبريږي خړې نشي څو تر ښاره پورې ځي

خير دا ځلې که پاتې د ښکلا له ذکات وبش يم
سپېرې شونډې مې دا دی تر بل واره پورې ځي

ورځار شم لا د زاڼو اتڼ مست وهي څرخونه
که څه د ګولۍ ډز يې تر کتاره پورې ځي

ټپي شو خو ټپ نشو سندربول فطرت ته ګوره
دبرې مو له لنډۍ تر يکه زاره پورې ځي

که څه هم ډېرې غورځې پرځې ډېرې سترې شته دي
آخر مو دا مزل ښار د څناره پورې ځي

زه ګرم نه يم د ټنډې کرښې داسې دي راغلي
چې هره لاره ونيسم تر ياره پورې ځي

ملـــــــيارہ پام د خوب کيږدی، په ســـترګو خوره نشي
د دنګې کوچۍ کډه تر ســــــــــــــهاره پــورې ځي

د لړم ۲۷ مه ۱۳۸۲ لمريز لېږديز کال

غزل

ثه يې کړم د دې وخت مسلمان او کفار ثه وايي
خدايه پدې پوه مې کړه چې سترګو کې يار ثه وايي

خير د کومې دنګې په کړۍ زلفو مې وتړه
دا راز راښکاره کړه چې منصور لره دار ثه وايي

ما ته يې د سُر او تال په ژبه دنيا پرانيسته
خوار ملا ته ووايه رباب او سِتار ثه وايي

زه شاعر يم ما ته د ګلپاڼو سبق ښه راځي
خدای که به پرې غوړ يم چې د شوبلو کتار ثه وايي

دا د کوم ناولي د نادودو پېټې ګرځوي
ستړي او رمبږونه د نښتر او ثنار ثه وايي

سږ به کومه سپينه ابۍ وربځ دلته کې لنګه سي؟
کلي، غرونه ثه وايي، دا دوړې د ښار ثه وايي

وږي د غنم پسې مې زړه لکه غنم چوي
کال ته به بيا وګورو چې کر د کوکنار ثه وايي

زړه لکه ســـــاده مومن نړدې ده چې لار ورکه کړي
دلته مُــنار څـــه وايي او هلته مُنار څــــــه وايي

دا د لونګ ډلـــــــه به په کـــــومه ډزه وانوړي؟
ســـــتړی مزل څه وايي، کاروان ته مو لار څه وايي

سته دي څو ټپي زانې څو مات بنګړي پو هيږي چې
خوار، په زړه ويشتلی، او نتلی ملــــــيار څه وايي

د لړم ۲۹مه ۱۳۸۶ لمريز لېږديز کال

بنجاره

راځئ چې نن آســـمان ولو په ســتورو
ســـبا چــې څــه پېښيږي بيا به ګورو

د لمــــر لمن کـــې وکـــرو ســـندرې
ســــينګار کړو کاينات په غـــزل تورو

چاپېره له ســپوږمۍ برجونه رنګ کړو
د ځمکې په مخ واک واخـلو له ســيورو

باران باران ملـــګرو وږمــو خـوينډو
راځئ چې نور په ســـرو سکروټو اورو

دا يو کلــی دنيا کــړو رښـــتيا کلـــی
شپېلۍ کړو بريالۍ پر ســپکو سپورو

نکريزې د ټوپک په ځای وربار کـــړو
ځئ نوم د بنجـــاره واخـــلو لـه نورو

يو شين ښار د انسان په نوم آباد کـــړو
بس رنګ کړو کرښه وېش د سپينو تورو
د کب دوهمه ۱۳۸۲ کال

پښتو

د زړه په سـر مې ناسـته یې خبرو کې راځـي
غـزل سې نګه سُر سې په سـندرو کې راځې

آغلـې په فطـرت د توتکۍ له وزره څاڅـي
چې وخت یې سي سرلیک د زورورو کې راځـې

د میني د آیت غـوندې به ولـې ولې نه یـي
له هسکه دنګو څانګو د نښـترو کې راځـې

نغـمه د ملکـوت یې خوږ تکبیر یې د بلال
د شـاتو د مچـیو په وزرو کې راځـي

چـو پړ ته به دې ولې ګـونډې نه وهي سـرونه
قربان دې سـم د سـرو زرو په زغـرو کې راځې

په مـینه نګه مینه یې حـیا باندې پسـوللې
په ننګ د تورې پړق یې په لښـکرو کې راځـې

ښایست دې د درنو نرخونو ناز پلورې پر سـیالو
خـوږې، غرنۍ، دنګې په ګورګورو کې راځـې

زیږه، نڅه، شډل، سپېڅلي توري لري زړه کې
د پټو خزانو په شملهورو کې راځي

نږدې دی برم او پټ به دې د ښکلې مینې پالو
بس خیر دی یو څو ورځې مرورو کې راځي

د کب شپږمه ۱۳۸۶ کال

خټکی (ګران لیوال ته د (پینځه دیرش) آزاد شعر په ځواب کې ډالۍ)

خیر دی زړه مات نکړې لېواله یاره
له ډېرو ډېرو ښه یې
زما نه خبر سه چې مې زړه لکه غنم چاودلی
مور وایي
زویه چې د پلار دې پچه وختله
نو ته هماغه کال
ها سوړ ژمي کې
د لوریینو خدای ډالۍ کړې ماته
پلار نه مې کال د عسکرۍ هېر وو
ویل به یې ښه مې دي په یاد چې په هغه اوړي کې
زموږ پالېز په خرواړونو خټکي کړي وو
ته خټکی هماغه کال ما ته خاوند راکړلې
ما ګوره !
چې مې کلیزه را معلومه نه ده
ته ښه یې لږ تر لږه تمه لرې
دومره خو یې
چې د کلیزې په بانه چا نه ګیله وکوې
وایه اشنا !
زه خټکۍ،
چا ته ګرېوان ځیرې کړم ؟

د کب ۲۰ - ۱۳۸۲ کال - کابل

شډله یاره

شــــډله یاره وایه څـــــو راپسې بم ګرځــــــوې
د خپل د کلي د ماشـــــوم له خولې نه مم ګرځـوې

قســــم لمبه به یې ســــتا د ږیرې تبرک وســیځي
زمـــا په ســــتړو ولو ډز خـپله قلم ګرځــــــوې

شـښخه ما ځکه ته پرې ایښی یې او خال پسې ځـم
په خـــوله الله وایې ، لستوني کې صنم ګرځــوې

خدایزده چې کومه ټینګه غیږه مې در یاده سي چې
زمـــا تر مزاره لا رســـــیږې نه قدم ګرځــــــوې

ســتا د ښــایست زما د غـــزل ورشو به شاړه نه سي
څـــو چـــې د تورو ستر ګو للمه کې دې نم ګرځوې

له اســــویلي نه دې د وریت ارمان لوګی راوځــي
ملیاره خدایزده چــې د کومې میرې غم ګرځـوې

د کب ۲۵مه ۱۳۸۲ کال – کابل

غزل

وایــــه پــــه ځــــــه د دریانوشــــه لالي لاس رپیږي
ځکه چې ســــته دي ځو شملې هلته کې پاس رپیږي

ښــکلې د حسن ســمندر کې دې ځه کوډې سته دي
چـــې یې له وبـــــرې نه لینګي د هر غــواص رپیږي

تندې به ماتې ســـــي جانانه وچــکالي به ومــــــري
خیر دی که لا مو سیند سراب دی پرې براس رپیږي

دا دې د ســــپینو غاښو ځل دی په خــوږه خندا کې
کـــــه د ګـــــلابو په هېنداره کـــــې الماس رپیږي

ګــوره دا شـــــونډې غنمرنګې لـــږ په وار راکــوه
ددې درنــــــو وریو لاندې د زړه آس رپــــــیــــــږي

د غبرګولي ۱۰مه ۱۳۸۲ لمریز لېږدیز کال

د مېنې لوست

مورجانې بیا یې له ټولګي وویستم
بیا مې ښوونکې،
ټولګیوالو،
آن ها تورې تختې،
راپورې وخندلې
***

څو مره ښه شپه وه
په سبا یې چې ښوونځي ته تللم
تا وېلې شکر خدایه زوی مې مکتبی سو راته
سبا به څنګه ښه ښکارېږي
چې ښوونځي ته درومي
زما خیال ته به
هغه اشنا انځور راغی
چې مې له تېر ژمې
تنکي ذهن کې پټ ساته
لکه کوتره د سخي د زیارت تکه سپینه
لکه زما د الفبې سپپاره پاکه درنه
زموږ ښوونکې د غزلو ښایسته ښاپېرۍ
د ټولګي پاس سر کې ولاړه

مورې ته مینه ښیي
مورې ته الله
مورې ته انسان
مورې ته افغان راښیي
افغانستان راښیي
***

مورې د برښنا په مزي ناستو توتکیو په شان
دغه د مینې سبپاره پسې په شرنګ وایو
د ښوونځي له پاسه شنه اسمان کې
د خدای لېږلې څو ملکې زمورې د لوست تورو ته
سپینو وزرونو کې د حق د نامه رنګ ورکوي
څو دغه توري ټول راته ستوري سي
او د تیارو لمنه وڅیري د نور په غشو
ترې د رڼا کمکي تنکي یرغمل ټول خوشې کړي
وطن رڼا رڼا سي
***

مورې خبره یې؟
له زړه مې تورې وینې څاڅي
چا پکې سته اشنا انځور راته په کاڼو ویشتی
زما ټولګی،
زما ښوونځی،

زما ښوونکې مړه ده
له شنه آسمانه یې د خدای ملکو کډه کړې
تیاره لا ماته نه ده
او د رڼا تنکي کمکي بچونې
د ترووږمې سمڅو کې تت پراته دي
***

ما ویل چې څنګه تا ویلي وو
هغه به وکړم
او د ښوونکې پسې سم به
نوی لوست تېر کړم
ما خو ګڼل چې د غزل ښاپېرۍ لوست راکړی
زما په هډ هډ کې څو داسې ښه ویېونه سته دي
چې د ښکلاوو د خاوند د نوم په سر پیلیږي
سم به ښوونکې پسې ووایم
الله، انسان،
افغان او ګران افغانستان،
بیا به مې ونازوي
خو نه پوهېږم ما نه یې څه وپوښتل
رنې، رنې مې ور کتلې هېڅ مې ونه ویل
دوه، درې، څلور ځل یې هغه خبره وکړه راته
خو زه پرې پوه نه سوم
لاس کې قلم یې زما پر مخ وویشته

ما ویل ښوونکې صایب، سبق مې زده دی
له مټ یو ونیولم،
غوږ یې را تاو کړ،
او کوم څه یې وویل
***

مورجانې ستا د هغې شپې شکرانې یادې راته
لکه چې دلته شکرانې په سزاګانو اوړي
زه یې پدې نن له ټولګي وویستم
چې د ښوونکې، ژبه نه راتلله
مورجانې ستا په رازده ژبه ولې لوست نه سته ؟
مورې ښوونکې خو ښوونکې ده هر څه به ورځي؟
خو ولې زما په خبره پوه نه سوه؟
زه یې له مټ نه رانیولی له ټولګي وویستم
ما ویل خیال کې مې راکړی لوست به تېر کړم ورته
الله، انسان، افغان او ګران افغانستان به وایم
ورته به خپل زړه کې راجوړ د ښیښنو ښار ښکاره کړم
خو مورې ، ګرانې مورکۍ
مخکې تر دې چې خوله مې خلاصه کړم، کوم څه یې وویل
او ورسره مې څو همزولو ټولګیوالو په کړس
سپکه خندا وکړله
هوکې مورکۍ، هغه خبره چې ښوونکې وکړه
بس لکه کاڼی یې زما د ښیښنو ښار ړنګ کړ

(اوغان غول) باندې يې پوه سوم نور مې نه يادېږي
ځکه اوغان ته څه نږدې شي مې په ذهن کې وو
ما خو افغان، افغانستان، ختټه کې نغښتي لرل
ځکه همدومره پوه سوم
هغوی زما د مينې لوست ته سپکاوی وکاوه
نو مې راکړي کتابونه راته ډېر درانه سول
لکه د جبر پيټی يې زما پر اوږو زور و اچوه
قسم نږدې وه نری، ملا ځنې مې کړس وباسي
نور ستا خوږې ژبې ته پړ ښه نه يم
ځکه مې داسې پټيېلې مورې
چې دا د جبر پېټی
په تنکو سترو اوږو نه ګرځوم
خو ستا ارمان پوره کوم مورې
ستا شکرانې د مکتبې زوی به بېځايه نه ځي
ماته هغه د مينې لوست بس دی
زه به په دې څلورو
الله، انسان،
افغان او ګران افغانستان يادوم
د وخت اورمېږ مات کړم
او پاتې لوست به ستا له ژبې وايم
ستا له ښوونځي به بريالی ووځم
بيا به مې ته
ټولو سيالانو ته

په ګوته نیسي
او په خواږه غږ په خوږه ژبه به داسې وایي:
ها چې الله، انسان، افغان، افغانستان وایي
هغه زما زوی دی
هغه زما د ژبې
هغه زما د مینې
هغه زما د پېرزوینې له ښوونځي وتلی
هغه به هېڅکله څوک مات نکړي
ځکه هغه زما ارمان ته په درنه کتلي
هغه زما په ژبه لوست کړی دی
دا مکتبي دا دنګ څنار زما د لاس نښه ده

د غبرګولي ۱۰مه ۱۳۸۲ لمریز کال

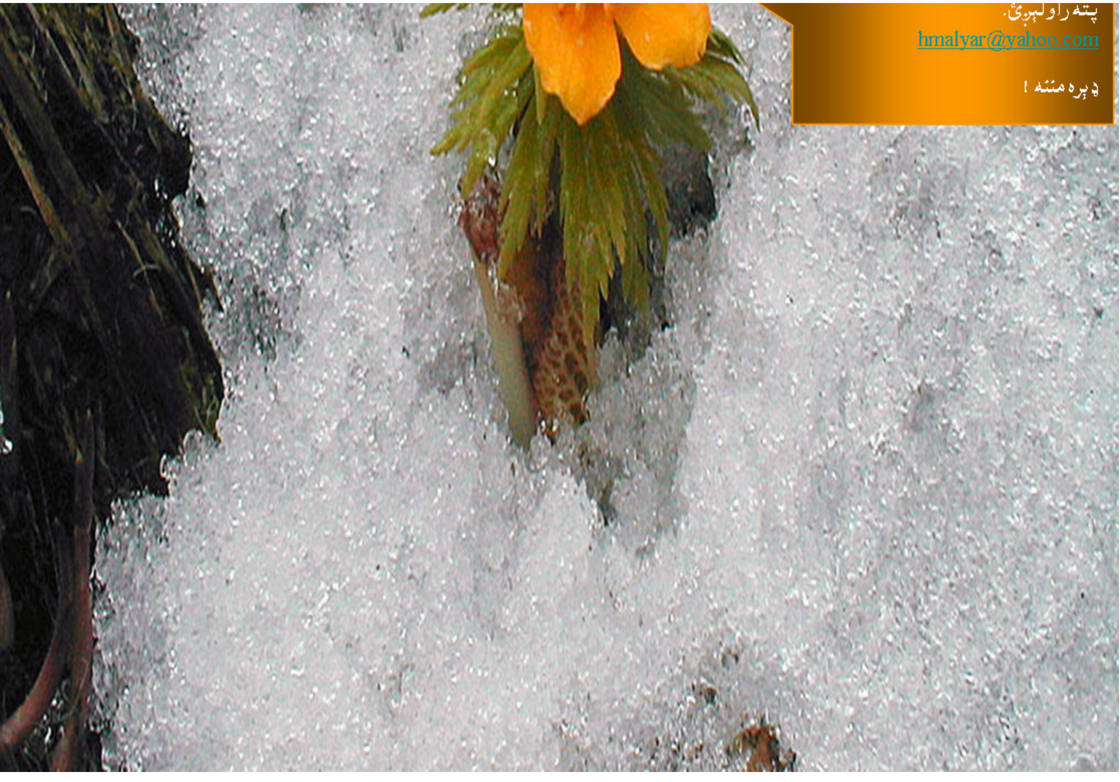
پته راولېږئ.
hmalyar@yahoo.com
ډېره مننه !

Download from:aghalibrary.com